

Nevšední prázdniny

Loni v březnu jsem se od kamarádky dozvěděla o nevšedním způsobu, jak strávit léto a vydělat si dost peněz. Byla to tři-

měsíční práce v aljašské rybárně v rámci pracovního programu Work and Travel pro studenty vysokých a vyšších odborných

škol. Zprostředkovává jej Student Agency a studenti mají možnost až na 4 měsíce odcestovat do USA, na Hawaii a Aljašku. Pracuje

se v hotelích, restauracích, zábavních centrech, národních parcích a na Aljašce v rybárnách.

Str. 9

Teorie a praxe

Valašská královská univerzita

Smyslem zážitkové univerzity je pobavit co největší počet lidí a přinést pro ně novou možnost, jak atraktivně využít svůj volný čas. Na jednotlivých fakultách je spousta studijních předmětů, které jsou vhodné jak pro dospělé, tak i pro děti.

Str. 6

Zahraníčí

Hakuna matata

Kochám se tím nádherným pohledem, když tu náhle... přestala se točit vrtule na pravém křídle. Letuška, která šla kolem mě, mi pověděla, že to je v pořádku, že se to občas stává a k tomu dodala: „HAKUNA MATATA“. A to bylo poprvé, kdy jsem toto slovní spojení na své cestě uslyšel.

Str. 8

Zábava

Připravte tělo na léto

Jako první věc co musí člověk rozhodnutý začít s cvičením udělat je určit si cíl.

Str. 14

TÉMA

Budoucnost

Bude v roce 2012 konec světa?

ANKETA
Jana Havlí

Několika respondentům různého věku jsem položila otázku „Co si myslíte o předpovědi konce světa v roce 2012?“. Mnoho z nich mi odpově-

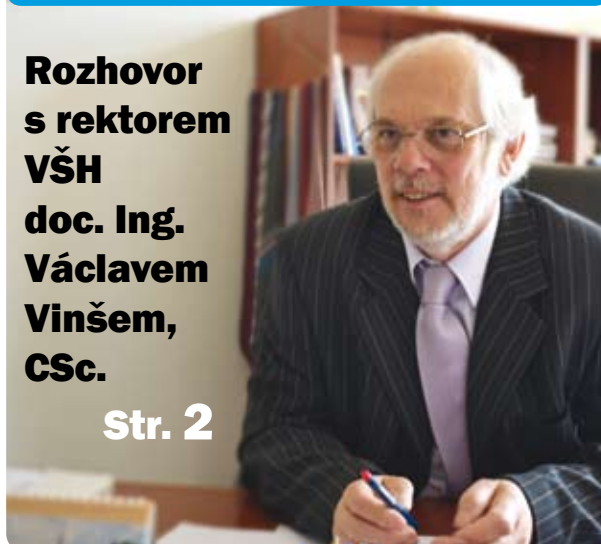
dělo krátkou výstižnou větou typu: Nevěřím tomu. Konec světa nepřijde. Je to blbost. Ale jiní zase věří, že by se snad i něco mohlo v budoucnu stát... Zde jsou jejich zajímavé názory.

Str. 12

Studentský život

Rozhovor s rektorem VŠH doc. Ing. Václavem Vinšem, CSc.

Str. 2

Rozhovor s rektorem VŠH doc. Ing. Václavem Vinšem, CSc.

Moje krédo: Aby škola byla seriózní a plnila, co studentům slíbí

ROZHOVOR

Patrik Messiereur

Lukáš Jaro

Lukáš Augustín

Blíží se konec akademického roku 2010/2011 a tak jsme se vydali za rektorem naší školy doc. Ing. VÁCLAVEM VINŠEM, CSc. a položili mu několik otázek.

Dlouhá léta jste působil jako ředitel odboru vysokých škol MŠMT. Nyní zastáváte funkci rektora VŠH. Jsou si tyto dvě funkce v něčem podobné a budete moci využít nějakých poznatků z předchozího působení?

Ony jsou ty funkce vlastně navazující. Na čem jsem se podílel na ministerstvu školství dlouhá léta – tvorbě systému, jak hodnotit školy, na mechanismu řízení z úrovně státní správy, tak samozřejmě to tady v podstatě bezesbýtku aplikuji. Jsem tady několik

měsíců, ale tím, jak jsem měl k dispozici řadu informací z centrální úrovně, tak si myslím, že umím odhadnout, jak bychom měli postupovat, co je zde dobré, kde se musíme zlepšit. Mám i svoje osobní krédo, aby naše škola byla seriózní a plnila, co svým studentům slibuje. Když odpovím jednoduše, zkušenosti z mého předchozího působení jsou pro mě zásadní pro práci na VŠH, která je pro mě velice zajímavá.

Jak se Vám líbí prostředí školy? Je něco, co byste na něm změnil? Nedalo by se například nějak využít atrium? A není v plánu školní kampus?

Mně se prostředí školy velice líbí. Je zřejmé, že pan jednatel se snaží vytvořit prostředí, které do jisté míry připomíná zavedený „seriózní“ hotel. Aniž bych se na tvorbě prostředí a zázemí VŠH podílel, rád zde provázím návštěvy a vlastně se tím chlubím.

Jsem tady rád a člověk se zde cítí dobře. Případná úprava atria – to víte, že na něj pohlížím a přemýšlím například: „Tady by byla krásná knihovna.“, ale ono to je o penězích. Zastřešit to celé by byla škoda, ale z části by se atrium možná dalo využít k nějakému rozšíření. Minimálně jsem si říkal, že by si zasloužilo zkulturnět. Zasloužilo by si to takový parčík, když nic jiného. Školní kampus je problematický, protože by byl vlastně v režii soukromé vysoké školy. Přitom ale vše, co se zde dělá, musí být směřováno ke studentům a pro studenty, protože oni si to platí. A školní kampus, to je v úrovni miliard...

Má Vysoká škola hotelová v plánu otevřít nějaké nové studijní obory? Pokud ano, můžete alespoň naznačit?

Já si myslím, že v současné době ne. My dokonce dva neperspektivní utlumujeme, na rozdíl od mnoha škol

a myslím si, že když vysoká škola má ve svém názvu „hotelová“, tak by měla být vlajkovou lodí v hotelnictví a takřka vlajkovou lodí v cestovním ruchu. A k tomu máme třetí obor – marketingové komunikace. To si myslím, že v této době stačí. Možná, že k tomu dospějeme, ale v této fázi si myslím, že je potřeba si dobře zinventovat úroveň zajištění stávajících oborů.

Studenti VŠH využívají programu Erasmus. Není v plánu rozšířit počet škol v zahraničí, s kterými VŠH spolupracuje, aby nabídka co nejvíce odpovídala jednotlivým oborům a studenti tak měli co nejširší výběr?

Jednou ze základních předností VŠH je právě její aktivita v programu Erasmus. Jsme na druhém místě v soukromých vysokých školách a o tuto devizu nesmíme přijít. Naopak ji musíme

prohlubovat, protože pokud škola nese v názvu „hotelová“ a má i cestovní ruch, tak je to prostě „povinné“. Budeme mít snahu expandovat nejen v rámci programu Erasmus, ale rovněž organizovat studium i mimo zmíněný program, tj. do jiných, bezpečných, desetinací.

Na VŠH je již více jak jeden semestr otevřena katedra hotelnictví v angličtině. Máte nějaké informace, jak si studenti vedou a zda jsou s výukou spokojeni?

Podle mých informací jsou studenti s výukou spokojeni. Pro nový akademický rok máme již přes 50 přihlášek uchazečů z 18 zemí. Spíše lze očekávat problémy ve vízové politice, kde dochází k významným změnám, např. agendu víz bude mít přímo ministerstvo vnitra. Druhým problémem mohou být nostrifikace středoškolských vysvědčení zahraničních uchazečů ze zemí mimo EU. V současné době proto chystáme informaci na webovou stránku v angličtině pro uchazeče, aby věděli, jaké podmínky musí splnit a jak postupovat.

Před nějakou dobou byla v médiích kritizována, mimo jiné, i pobočka VŠH v Havířově. Myslíte si, že by to mohlo v budoucnu nějak ohrozit dobré jméno školy?

Havířov byl ne zrovna šťastný „útok“. Logisticky se to zvládalo s obtížemi, výuku zajišťovali především pracovníci z partnerské vyšší odborné školy. Závěry a doporučení Akreditační komise z jejího hodnocení pobočky v Havířově byly proto zcela oprávněné. Problému jsem se začal intenzivně věnovat prakticky v den mého nástupu na VŠH a jsem

Editorial

Vážení a milí čtenáři, pomalu přichází hezké počasí a s ním i nové číslo KREDITu.

V tomto vydání si můžete přečíst rozhovor s naším novým rektorem, považovat nad koncem světa v roce 2012, užasnout nad zážitky studentů VŠH z cest do zahraničí nebo se dozvědět, jak připraví svoje tělo na letní sezónu.

A jak už to bývá, KREDIT nabízí mnohem víc, než se může do těchto řádků vejít, a proto vám nezbyvá nic jiného než si na nějakou rozvleklou přednášku vzít náš časopis a jeho čtením si zkrátit čas.

David Mikulčák
šéfredaktor

KREDIT
Časopis studentů Vysoké školy hotelové

materialistic dsqn®

Vydala Vysoká škola hotelová v Praze 8, spol. s r. o., Svidnická 506, 181 00 Praha 8, www.vsh.cz, v akademickém roce 2010/2011. Evidenční číslo MK ČR E 18277, ISSN 1803-2885. Připravili studenti odboru Marketingové komunikace ve službách a studenti volitelných předmětů zaměřených na mediální komunikaci pod pedagogickým vedením PhDr. Jaroslava Holoubka. Šéfredaktor: David Mikulčák, zástupci šéfredaktora: Katarína Matyášová, Jana Majerová a Vincent Tomaško, autoři fotografií: Jan Nosek, Jaroslav Holoubek, Jan Metlička, Daniel Jaroš, Patrik Messiereur, grafická úprava a sazba: Lubor Čížek, materialistic dsqn®, tisk: SITCON Media, s. r. o.

Inzerce, náměty, články, fotografie zasílejte na adresu kreditvsh@centrum.cz

velmi rád, že se nám podařilo přijmout řadu konkrétních opatření, která Akreditační komisi natolik přesvědčila, že hned na svém dalším zasedání od návrhu sankčních opatření ustoupila, a tudíž správné řízení s naší vysokou školou bylo zastaveno. Zásadní je, že pobočku v Havířově zavíráme. Výuka zde dobíhá, prezenční studium bude ukončeno ještě do prázdnin a kombinovaná forma studia dobehne počátkem příštího akademického roku, ale nikoliv, že bychom v Havířově někoho přijali. Pro nás je a v nejbližší budoucnosti bude základním úkolem vytvořit podmínky pro kvalitní akademické zázemí pro vás. Případná cesta k tomu, aby vysoká škola učila někde mimo své sídlo, je tzv. společná akreditace, tzn. nechat posoudit Akreditační komisi požadované předpoklady pro uskutečňování vzdělávací činnosti mimo své sídlo ve spolupráci s příslušnou vzdělávací institucí, proto ta „společná“ akreditace. Dobré jméno školy tedy bylo zachováno, byla to krátká peripetie, nešťastná, nepříjemná a my budeme dodržovat striktně podmínky, ke kterým jsme se zavázali.

Mnoho studentů, včetně některých vyučujících, považuje nový informační systém za zbytečně složitý a nepřehledný. Jak to vidíte Vy a nešlo by s tím něco udělat?

Přechod na nový systém vždycky sebou nese výraz-

ná úskalí. Vždycky, když mi měnili software v počítači za nový, tak jsem chválil starší verzi, protože ta nová podle mě byla vždy „horší“, ve skutečnosti jsem se musel naučit nové návyky. Tak to prostě je. systém je aplikován na řadě veřejných i soukromých vysokých škol, a proto je pro mě jistou formou záruky, že po těchto počátečních peripetiích si na něj zvykneme, resp. se ho naučíme optimálně využívat. S Masarykovou univerzitou v Brně komunikuje prorektor pověřený touto agendou, který se současně snaží řešit dílčí problémy užívání systému přímo na naší škole. Máme také řadu jednání a snahu, aby se pro základní aplikace nového IS vytvořil uživatelsky vhodný manuál.

Jak jste spokojen s úrovní školní jídelny? Myslíte, že je zde nějaký prostor pro zlepšení?

Když jsem přišel na VŠH, myslel jsem si, že stravování bude beze zbytku odpovídat názvu školy, ale pak jsem si uvědomil, že při mé práci na ministerstvu bylo stravování z části dotováno, proto nyní respektuji, že za peníze, které stojí oběd zde, se relativně slušně najím. Vnímám i ze studentského senátu, z dotazníků, které sleduji, že jsou studenti nespokojeni. Ale jako odpověď na tuto nespokojenost musím podotknout, že jinak se vaří z X Kč a jinak za Y Kč, proto kdyby běžný oběd stál 50 nebo 60 Kč byl by i můj pohled na věc

trochu jiný, ale cena oběda musí být únosná především pro studenty.

Co říkáte na myšlenku, že by škola měla svoje vlastní parkovací prostory? Řada studentů by to jistě uvítala.

Teď vás jistě nepotěším. V této době jsou téměř všichni studenti motorizovaní, a aby parkovali přímo v areálu VŠH, to bohužel nejde. Bydlím kousek od školy, a proto dobře vím, že spousta lidí z okolí odjíždí přes den za prací, čili místo na parkování v okolí školy je možné najít, ačkoliv studenti budou muset 200, 300 metrů dojít pěšky. Pokud by se měly trávníky okolo školy proměnit v asfaltovou plochu pro parkování, přiznám se, že by mi z toho bylo trochu smutno. Abych byl úplně upřímný, byl bych raději, kdyby se na travnaté ploše naopak vysázelo pár stromků nebo keřů navíc.

Funkce rektora určitě není jednoduchá a je časově náročná. Jak nejradyji trávíte svůj volný čas a co Vám udělá radost?

Nejsem typ člověka, který dokáže dlouho sedět na jednom místě. Proto se mým letním koníčkem stala chalupa. S příchodem na ministerstvo jsem začal pocítovat potřebu nějaké fyzické námahy a alespoň na chvíli zapomenout na záležitosti týkající se ministerstva. A když pak člověk vidí například vykopané základy nějaké zdi a večer se přijde podívat, jak se mu

to povedlo, tak ho uspokojuje pocit z dobře vykonané reálné práce, kterou vidíte. A v zimě, když nemůžu dělat na chalupě, tak mým druhým koníčkem je modelová železnice.

Takže když mám volnou chvíli tak stavím, sám si vymyslím celý panel železnice. Vůbec to není jednoduché a je to moc hezké.

Zajímavou a potřebnou knihu **Vladimíra Bureše SYSTÉMOVÉ MYŠLENÍ PRO MANAŽERY** vydalo nakladatelství Professional Publishing. Představuje systémové myšlení a jeho aplikaci do podnikového managementu a dala si za cíl podpořit učení se s dvojitou smyčkou. Tento přístup vyžaduje více přemýšlení o souvislostech, kreativitu a kritické myšlení. **Monika Palatková** se ve své práci **MEZINÁRODNÍ CESTOVNÍ RUCH** (vydala Grada) zaměřuje na pozici a význam turismu ve světové

ekonomice a v mezinárodních ekonomických vztazích, hlavním světovým trhem mezinárodního turismu a pozornost věnuje i specifikům v této oblasti – skupině rozvojových zemí a evropským zemím. Druhé pokračování úspěšné knihy tradičních českých receptů **Jitky Rákosníkové** pod názvem **ČESKÁ DOMÁCÍ KUCHARKA DÍL II.** vyšlo v Mladé frontě. Šéfredaktorka časopisu F.O.O.D. plně reflektuje současné tendence v české gastronomii a nabízí recepty z doby, kdy česká kuchyně prožívala období

Nové knihy

největšího rozkvětu. Klíčovými nástroji marketingové komunikace a jejich aplikaci na českém a slovenském trhu se věnuje publikace Miroslava Karlíčka a **Petra Krále MARKETINGOVÁ KOMUNIKACE – Jak komunikovat na našem trhu** (vyšlo v Gradě). Seznámíte se s charakteristikami jednotlivých komunika-

ních disciplín – reklamy, direct marketingu, public relations, podpory prodeje, event marketingu a dalších. Nakladatelství Ikar se může pochlubit výpravou knihou **Vladimíra Poštulky LABUŽNÍKOVY HISTORKY – 66 příběhů z kulinářské historie.** V kuchařských knihách nacházíme recepty na skvělé pokrmy jako bouillabaisse, crème Chantilly, carpaccio nebo svičkovou Stroganoff, ovšem víme kdy, kde a jak tato jídla vznikla? Byla to náhoda nebo dokonalé umění kuchaře? Textař, gurmét a spisovatel Poštulka

si je vědom, že jídlo a pití je součástí kultury a jejich příběhy sbírá a nyní vám je představuje. Zkušení autoři knihy **MODERNÍ HOTELOVÝ MANAGEMENT** (vydalo nakladatelství Grada) **Felix Křížek** a **Josef Neufus** vám předkládají nejnovější poznatky a trendy v řízení hotelů, komplexní informace o hotelovém provozu a jeho organizaci, návrhy na optimalizaci provozu s ohledem na ekologii a etiku a doplňují případovými studii a příklady.

Jaroslav Holoubek

Zajímavosti ze Studentského senátu

Studentská párty

Studentský senát Vysoké školy hotelové opět pořádal fenomenální párty Jump from 90' to sound 2011 v klubu Phenomen. Fotky jsou ke shlédnutí na Facebooku Senát VŠH. (r)

V letošním roce Studentský senát VŠH pokračoval ve svých aktivitách z předšlých let. Ve třetím roce svého působení se rozrostl o dva nové členy z prvního ročníku, kteří se spolu s námi podíleli na organizování oblíbených studentských večírků, zajímavých přednáškách, propagaci školních i mimoškolních aktivit a mimo jiné i zprostředkovávání pracovní praxe pro studenty VŠH. Nyní se Studentský senát VŠH zaměřuje na problematiku stravování v budově školy.

V termínu od 11. do 13. března proběhla již IV. Konference České studentské unie (dále ČESU). Organizátorem byla tentokrát Studentská unie České zemědělské univerzity v Praze (dále ČZU). Úplně novou aktivitou byl pro letošní rok I. Meziuniverzitní veletrh studentských organizací, kterého se Studentský senát VŠH také zúčastnil. Konal se 11. března

v prostorách Provozně ekonomické fakulty ČZU a zahájil jej rektor ČZU, profesor Balík. Dvacet studentských organizací mělo možnost se představit studentům ČZU, ale i sobě navzájem. V sobotu se konala již samotná konference ČESU, kde jsme diskutovali se zajímavými hosty na téma české školství. V odpoledních hodinách jsme se zúčastnili teambuildingové aktivity v podobě paintballu, na kterou plynule navázala volná zábava. V neděli se pak diskutovalo o budoucnosti ČESU a její propagaci na akademické půdě vysokých škol a založení právnické osoby.

Seznam členů ČESU / vystavovatelů:

ASA Česká republika (ASA ČR), Business IT Club (BizIT), Cashflow klub VŠE, CEMS Club Prague, EKONOM, sdružení studentů ekonomie, ELSA Students (Euroleague for Life Sciences Associati-

on), EXIL, o. s., Akademický pěvecký sbor VŠB-TU Ostrava, Golf Networking Club (GNC), IAAS Česká republika, iKnow Club, Klub investorů (KI), Klub mladých manažerů, Kolejní rada Univerzity Hradec Králové (KR UHK), Motolák – Studentský spolek 2. lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Praze, Naboso o. s., Nezávislý studentský informační server Dioné, Oikos Praha, Personalistika Prakticky, Rebels Racing, Spolek mediků UPOL, Spolek mladých statistiků VŠE, Stavovská unie studentů Ostravské univerzity (SUS OU), Studentská komora akademického senátu Právnické fakulty Masarykovy univerzity, Studentská unie České zemědělské univerzity v Praze (SU ČZU), Studentská unie ŠKODA AUTO, a. s. Vysoké školy (SU ŠAVŠ), Studentské internetové rádio Bomba, Studentský myslivecký spolek posluchačů Fakulty les-

nické a dřevařské ČZU v Praze, Studentský senát Vysoké školy hotelové, Univerzitní křesťanské hnutí, VŠ LIGA.

Studentský senát VŠH se také aktivně účastní sněmů Rady vysokých škol, zasedání Studentské komory Rady vysokých škol (SK RVŠ) a výjezdních zasedání SK RVŠ, které se v letošním roce konalo v Králíkách a ve Šlapanicích u Brna. Svoji návštěvou nás poctili naši kolegové ze Studentské rady vysokých škol Slovenské republiky (ŠRVŠ SR), kteří představili svoji činnost a současnou situaci ve vysokém školství na Slovensku. Hlavními body našich jednání byly: Věcný záměr zákona o vysokých školách, Finanční pomoc studentům, Zásady a pravidla financování veřejných vysokých škol pro rok 2012 a další.

Michaela Huňková,
předsedkyně
Studentského senátu VŠH

PRAY FOR JAPAN

11. 3. 2011 – tento den se do historie Japonska zapíše jako největší katastrofa od konce druhé světové války. Ve 14:46 h místního času otřáslo Japonském silné zemětřesení o síle 8,9 Richterovy škály. Ohnisko se nacházelo však v desetikilometrové hloubce, 130 km od města Sendai náležící prefektuře Miyagi. Zanedlouho se desetimetrová vlna tsunami dostala k pobřeží a zdevastovala tak celé město Sendai. Ve městě žilo přibližně kolem 1 037 000 obyvatel a z 14 529 lidí je 13 228 mrtvých, ostatní se podařilo včas evakuovat nebo dokázali přežít. (Celkový počet obětí a pohřešovaných do dnešního dne se však odhaduje až k 28 000.)

Den nato, 12. 3. 2011, explodoval jeden z reaktorů jaderné elektrárny Fukushima Dai-ichi, v ohrožení byla

i Fukushima Dai-ichi, která je již stabilizována. Mimo to Japonskem stále otřásají silná zemětřesení vyšších stupňů Richterovy škály a nebezpečí radiace stále hrozí.

Projekt nazvaný PRAYFOR JAPAN se uskutečnil hned ve dnech 14. 3.–17. 3. v prostorách První soukromé hotelové školy v Praze 8 a v centru hlavního města. Cílem projektu bylo vytvořit video se záběry katastrofy v Japonsku v uplynulých dnech společně se záběry lidí držících nápis Podpora Japonsku, Pray for Japan, apod. Šlo i o to aby nápisy byly napsány v různých jazycích a proto se na některých objevuje i německý jazyk nebo japonské znaky. Dále jsme vyrobili i kartičky s odkazy na finanční podporu Japonska pomocí DMS nebo globálního dárcovského konta. Tyto kartičky jsme

pak nabízeli kolemjdoucím a potěšilo nás, že i když ne všichni se na našem projektu podílet chtěli, vzali si alespoň s ochotou tyto kartičky.

Samotné video úmyslně není natočeno nijak profesionálně, jelikož ani záběry živé katastrofy nejsou nijak upravené ale hudba, kterou jsme dosadili (We Believe od Good Charlotte) podle nás perfektně zapadla k záběrům a vytváří tak na člověka co toto video shlédne „opravdový realistický dojem. Všechno počíná přicházejícími vlnami a zemětřesením, dále pak přichází ničivou vlnou, později se vyobrazí i strach lidí v Japonsku a jejich záběry, výbuch ve Fukushimě Dai-ichi, přejímání kontroly nad ní, objeví se i město Sendai, jak vypadalo dříve a jak zdevastované je nyní, fotografie beznaděje lidí, postupování

zachranářů a nakonec záběry námi natočených lidí i nás samotných, co jsme se rozhodli je podpořit.

Video naleznete na stránce www.supportjapan.tumblr.com
Studenti První soukromé hotelové školy v Praze 8

CHARITATIVNÍ SBÍRKY

▶ Armáda spásy

Dárcovská SMS ve tvaru DMS ARMADASPASY na číslo 87777
Účet 475 335 533/0300, VS 222

▶ Adra

Dárcovská SMS ve tvaru DMS ADRA na číslo 87777

▶ Český červený kříž

Účet 222826/5500, VS 99

Beseda s Martou Pilařovou

Během březnové výuky předmětu Studentský a podnikový časopis se studenti kombinovaného studia Marketingových komunikací ve službách na pobočce VŠH v Havířově měli šanci setkat s jednou z kmenových redaktorek zpravodajství ostravského studia České televize Martou Pilařovou.

Poutavě vyprávěla o specifikách práce zpravodajského redaktora, přípravě reportáží a zejména živých vstupů, které jsou od vzniku ČT24 velmi četné.

Zavzpomínala na emočně vyjaté reportáže, např. z místa havárie vlaku ve Studénce osudného 8. 8. 2008, nebo srážky tramvají ve Vřesíně, okrajové části Ostravy. U obou

nehod byla Marta jako jedna z prvních zástupců sdělovacích prostředků.

Kromě práce zpravodajského redaktora se podílela na přípravě pořadů z cyklu Ta naše povaha česká, Reportéři ČT, Intolerance a Hydepark.

Své znalosti z oblasti dějin umění uplatňuje při reportážích o zdevastovaných památkách, ať už industriální či architektonické povahy. V současné době vytváří náměty pro cyklus Zrezivělá krása, který se bude věnovat tomuto tématu.

Marta Pilařová je nyní na mateřské dovolené, ale už se těší na svůj aktivní návrat do práce. Přejeme jí proto mnoho štěstí do osobního i pracovního života.

Michaela Nejedlá

**VYSOKÁ ŠKOLA
HOTELOVÁ
V PRAZE**

**AKREDITOVANÉ BAKALÁŘSKÉ
A MAGISTERSKÉ STUDIUM**

WWW.VSH.CZ

Inzerce

MANAŽERSKÉ ZKUŠENOSTI GALERIE HOSTŮ

V letním semestru akademického roku 2010/2011 byly hosty semináře PhDr. Jaroslava Holoubka Manažerské zkušenosti zajímavé osobnosti českého hotel-

nictví, gastronomie a cestovního ruchu – Ing. Klára Zachariášová, gen. sekretář AHR, Miloš Končický, ředitel festivalu Třeboňská nocturna, Ing. Tomáš Startl, ředitel

hotelu Perla, Vlastislav Šos, gen. ředitel hotelu Olympic Prague, Jan Kameníček, Director of E-Commerce Central & Eastern Europe, TRAVELCLICK Inc., Zdeněk Pšenica, předseda Folklorního sdružení ČR, PhDr. Kazimír Jánoška, šéfredaktor časopisu Folklor a Aleš Dočkal, Pivovarský dům. (r)

Valašská královská univerzita

Byli jsme na několika exkurzích

Pocházím a stále bydlím ve Valašské Bystřici, která spadá do okresu Vsetín, Zlínského kraje. Zaujal mě projekt „Valašská královská univerzita“, jehož autorem je společnost Valašské království sídlící v Rožnově pod Radhoštěm. Smyslem zážitkové univerzity je pobavit co největší počet lidí a přinést pro ně novou možnost, jak atraktivně využít svůj volný čas. Na jednotlivých fakultách je spousta studijních předmětů, které jsou vhodné jak pro dospělé, tak i pro děti.

První krok zájemce o studium je zakoupení studijní sady na některém z předem vymezených míst. Mezi tato místa se řadí provozovatelé studijních aktivit, vybrané hotely, informační centra, cestovní kanceláře apod. Další způsob je zakoupení sady v kancelářích Valašského království či na webových stránkách www.valasske-kralovstvi.cz/univerzita.

Pak si zájemce musí pečlivě vybrat fakultu, kterou by rád studoval. Existuje zde i možnost studia na více fakultách najednou, záleží na každém, jak chce ke studiu přistupovat. Jediným úkolem je pořídit si index zvláště na každou fakultu a na zážitkové škole ještě navíc žákovskou knížku.

Fakulta aktivit a zážitků

Studium je vhodné spíše pro aktivní osoby se sklonem k adrenalinovým zážitkům a sportu. Jsou zde zahrnuty jak letní sporty, tak zimní radovánky zahrnující například lyžování a snowboarding. Některé ze studijních předmětů jsou vhodné i pro děti, jsou tedy z tohoto důvodu zařazeny i ke studiu na zážitkové škole, která je určena pro rodiče s dětmi nebo pro žáky ostatních základních škol. Mezi nejčastěji studované předměty se řadí řízení závodního auta, slaňování, pilotování letadla, jízda na koloběžkách a lanové aktivity v lanovém parku.

Fakulta historických a přírodních věd

Studium na Fakultě historických a přírodních věd je zaměřeno na získávání informací z let minulých. Jde tedy o návštěvy galerií, expozic, zámků a muzeí, kde studenti získávají přehled o historických faktech. Poznávají, jak se žilo v minulých letech, učí se o historii měst, o tehdejší kultuře a průmyslu. Studium je určeno spíše pro humanitně založené osoby s kladným vztahem k historii a společenskému životu. Mezi studijní místa patří například Valašské muzeum v přírodě v Rožnově pod Radhoštěm, Muzeum regionu Valašsko, p. o., kam spadá Hvězdárna Vsetín, Zámek Vsetín a Zámek Kinských ve Valašském Meziříčí.

Fakulta pálení a slivovicových věd

O studium na fakultě pálení a slivovicových věd je mezi zákazníky Valašského království největší zájem. Studenti se seznamují s historií i současností pálení ovocných destilátů na Valašsku. Mezi studijní místa se řadí v první řadě DISTILLERY LAND RUDOLFA JELÍNKY ve Vizovicích dále se jedná o síť vybraných restaurací a pivovarů. Zápočet lze získat za konzumaci dvou pravých ovocných destilátů od firmy RUDOLF JELÍNEK na jednotlivých studijních místech. Studenti poznávají například hruškovici, slivovici, malinovic, třešňovici, ... Hlavní smysl spočívá v tom, že studenti nevědí, jaký druh právě konzumují a jejich úkolem je poznat o jaké destiláty se jedná. Studium je vhodné jak pro jednotlivce, tak pro početné studijní skupiny.

Fakulta gastronomická

Do připravovaného studia spadá Fakulta gastronomická, která je zatím v přípravě fázi a v brzké době bude nabídnuta studentům. Půjde o síť stylových restaurací, kde bude možné získat „zápočet“

za ochutnávku vybraných valašských specialit, destilátů apod. Studenti budou muset například poznat, z jakých ingrediencí se pokrm připravoval, rozpoznat jednotlivé chutě pokrmu dále budou degustovat speciální destiláty a jejich úkolem bude určit, o jaký typ destilátů se jedná.

Fakulta pasterectví

„Exkurze za bačou“, zvládnutí způsobu pasení ovcí a znalost základní terminologie, používané v oblasti chovu ovcí. Jedná se o zábavný program pro skupinu či pro jednotlivce.

Fakulta lékařská

Zábavný interaktivní program pro skupiny. Studenti si mohou vyzkoušet provedení imaginární plastické operace obličeje, transplantace jater apod. Soutěží vždy družstva a s tím, že odborná porota pak vybere nejlepší družstvo.

Fakulta letectví a kosmonautiky

Zábavný program, v rámci kterého jsou studenti zkoušeni ze znalostí historie a terminologie letectví na Valašsku. Dále probíhá prezentace letacího stroje „Tšohdarského Topasa“ a jeho montáž a demontáž. V rámci různých akcí pak probíhá ukázka umění studentů fakulty například „Soutěž o nejlepšího Valašského ftáka“.

Fakulta pohřební

Recesní zábavný program pro jednotlivce či pro skupiny, soutěže v kopání hrobů, možnost nafocení studentů v zapůjčených rakvích, zkoušky z terminologie pohřebnictví apod.

Jak sami vidíte, je to jedinečný projekt a je jen otázkou času, kdy se dostane do povědomí široké veřejnosti a studenti se tam jen pohnou.

Jana Majerová

Ve dnech 14. až 17. března 2011 se uskutečnily pro studenty prvních ročníků prezentační formy bakalářského studia exkurze do vybraných gastronomických zařízení.

Exkurze se organizují již tradičně v rámci předmětu Technologie a řízení hotelu. Místo cvičení ve škole, navštíví studenti hotel nebo jiné restaurační zařízení.

Je velmi obtížné zajistit prohlídku a přitom nenarušit výuku v ostatních předmětech. Každá ze sedmi skupin měla naplánované jiné místo. Celkem jsme navštívili pět čtyřhvězdičkových nebo pětihvězdičkových hotelů a jedno zařízení institucionálního stravování. Navštívili jsme: Hotel Kempinsky, InterContinental Praha, Grand Hotel Bohemia, Clarion Congress Hotel, Wellness Hotel Step a Stravovací provoz ve Fakultní nemocnici Královské Vinohrady. V posledním uvedeném podniku měli studenti možnost si prohlédnout nejen výrobní, expediční a obytné prostory, ale také velmi

zajímavá byla část příjmu zboží a surovin včetně skladů a připraven. Možnost nahlédnout do zázemí podniku není vždy samozřejmostí. Prohlídka v hotelech byla spíše zaměřena na obytné a ubytovací části, popř. na sportovní a relaxační prostory.

Exkurzí se zúčastnilo celkem 150 studentů. Zájem byl opravdu veliký. Lze konstatovat, že prohlídky byly na velmi vysoké úrovni, ve dvou případech trvaly přes dvě hodiny.

Ráda bych touto cestou poděkovala všem pracovníkům, kteří pro naše studenty prohlídky připravili, dokázali odpovídat na jejich dotazy nebo jim poradili, co mají dělat, když se budou chtít ucházet o praxi nebo později o práci v některém hotelu.

Možnost prohlédnout si hotel nebo jakékoli restaurační zařízení je jistě významným přínosem pro každého studenta oboru hotelnictví.

Ing. Blanka Zimáková
katedra hotelnictví VŠH

Můj kontakt s médii

Svůj kontakt s médii dělím na uživatelský (selektivní) a konzumní (pasivní). Konzumním, nebo pasivním kontaktem jsou pro mne informace, které na mne z médií proudí bez mého přičinění, jaksi samovolně a netříděně (zprávy, TV noviny, rozhlas). Naproti tomu uživatelským kontaktem je pak mé užití médií cíleně, když vyhledávám informace jako podklad pro články, pracovní úkoly, nabídky nebo podávám inzeráty pro oslovení uchazečů na různé pozice v našem rostoucím podniku, nebo umísťuji cílenou reklamu nebo PR článek prostřednictvím časopisu nebo novin.

Jistou dobu mne informace přicházející pasivním způsobem obtěžovaly, především TV noviny, připravované často senzacechtivými novináři, často zabarvené a podle mého názoru zřídka vyvážené. Ačkoliv jsme TV zprávy pro jejich orientaci především na negativní jevy neměl rád, stejně jsem se cítil být jimi přitahován, dovoluji si poznamenat, že se jednalo o jakousi závislost. Měl jsem dojem, že pokud se nepodívám na TV noviny, budu asi slepý a hluchý.

Novou perspektivu mi přinesla příhoda se psem, který při své lovecké akční hře s mou šestiletou dcerou shodil Set Top Box, který se v důsledku této kolize porouchal. Následně jsem se delší dobu nemohl dostat k tomu, abych opatřil nový (protože ty nejjednodušší věci často trvají tak dlouho...) a po několika měsících, když jsem překonal svou závislost na zprávách, (tedy potřebu mít přísun „čerstvých informací“, jsme se s mou paní dohodli, že ani jiný Set Top Box už nechceme, protože náš život bez televize i TV zpravodajství je celkem prima. Aktuální dění si každý den přečteme v Hospodářských novinách a na internetových portálech a z konzumního přísunu denní dávky zpravodajství jsme se tak posunuli podle mého dělení k selektivnějšímu kontaktu s médii. Cíleně se tak vyhýbáme zbytečným informacím a nezřídka nesmyslům, které znečišťují naše komunikační prostředí a okrádají nás o čas. Koncesionářské poplatky platíme dále.

Martin Záboj

Veletrh TOP GASTRO

Studenti První soukromé hotelové školy v Praze pomáhali v únoru na veletrhu TOP GASTRO při prezentaci komponovaného odborného gastronomického programu GASTRO TOUR – z novinek trendové konvence pro restaurační a veřejné stravování a zážitkové gastronomie, který připravila agentura T&M CREATIVE s.r.o.

(r)

Jazyková soutěž

Celostátního kola jazykové konverzační soutěže hotelových škol, pořádané VOŠ a HŠ DAKOL v Karviné se zúčastnili i studenti První soukromé hotelové školy v Praze 8. V německém jazyce v kategorii do 18 let obsadil Marek Schulz 1. místo a v anglickém jazyce ve stejné kategorii dosáhla Markéta Doksanská 3. místa. Blahopřejeme.

(r)

Stánek č. 25 francouzských vinařů z oblasti Pays d'Hérault en Languedoc

Na dubnovém 14. mezinárodním veletrhu pro gastronomii Vín&Delikatesy v Praze pracovali jako sommeliéři na stánku č. 25 francouzských vinařů z oblasti Pays d'Hérault

en Languedoc dva studenti 2. ročníku Vysoké školy hotelové oboru hotelnictví Ivana Sajbrtová (vlevo) a Radek Lukáš (druhý zprava). Slova chvály a spokojenosti na jejich

adresu zazněla z úst pracovníků oddělení komunikace společnosti Fédération IGP 34 Jany Bernauerové (uprostřed) a Anny Morandyové (vpravo).

(r)

Husacina u Galika

TIP KREDITU
Michaela Halmo

Národním jídlem na Slovensku nejsou jen halušky, ale i proslulá pečená husa s lokšemi. Tento gurmánský zážitek si můžete vychutnat i u nás, v restauraci Husacina U Galika v Ostravě-Mariánských Horách. Kromě pečených hus nabízejí i pečené kačeny a selátka, husí játra v sádle a lokše. Jídla se připravují podle ověřených receptur vycházejících z tra-

dice. Křupavé husy a kačeny se pečou v hliněných pekáčích, lokše dělají zkušené kuchařky ručně z vařených brambor, mouky a vody.

Původní originální a stylová restaurace Husacina u Galika je ve Slovenském Grobu nedaleko Bratislavy. Záleží jen na vás, zda navštívíte restauraci v Ostravě, nebo se rozhodnete pro gurmánský zážitek přímo ve Slovenském Grobu. Mně osobně chutnalo na obou místech.

Hakuna matata

Před dvěma lety v prosinci jsem se vydal na neobvyklý výlet do Afriky, konkrétně na ostrov Zanzibar, patřící státu Tanzanie. Letěl jsem z Prahy do Londýna a tam na letišti Heathrow jsme po nekonečně dlouhých 4 hodinách čekání nastoupili do letadla, které mělo namířeno do hlavního města Keňi Nairobi. Po příletu na letiště Jomo Kenyatta International Airport to byl celkem šok pro organismus, ale zároveň i vysvobození z ukrutné zimy, která ubíjela Českou republiku po dlouhé týdny.

Další dvě hodiny jsem strávil opět v odletové hale a rozhodně jsem se nenudil, všude na zemi spali děti a starci, ke všemu to tam neskutečně zapáchalo potem, což je typické pro Afriku, ale během jednoho dne si zvyknete a už vám to ani nepřijde. Když jsem si šel koupit pítí do nedalekého obchůdku, tak jsem zakopl o slepici, která se mi najednou objevila pod nohama. Potom jsem se vrátil k zavazadlům s lahodným nevychlazeným drinkem skoro ve 40° C a najednou si ke mně přisedl stařec a chtěl mě oženit se svou dcerou. Zřejmě, aby měla šanci dostat se do Evropy.

Naštěstí pro mě jsem slyšel v tu chvíli v rozhlase, že mé letadlo právě přistálo a že se již můžeme odebrat ke gate číslo 2. Zvedl jsem se a utíkal se zavazadly jako Usain Bolt k letadlu od hodného, leč poněkud vlezlého téměř budoucího tchána.

Nastoupil jsem do malého letadla, které nás už konečně po

té dlouhé cestě mělo dopravit na ostrov. Seděl jsem u okénka. Při vzletu jsem viděl stáda žiraf, a gazel a najednou... Kilimanžáro, bylo úžasné, jak vyčnívalo nad mraky. Kochám se tímto nádherným pohledem, když tu náhle... přestala se točit vrtule na pravém křídle. Naštěstí to nic nebylo a my letěli ve stejné letové hladině, jako doposud. Letuška, která šla kolem mě, mi pověděla, že to je v pořádku, že se to občas stává a k tomu dodala: „HAKUNA MATATA“ (žádný problém, vše je v pořádku, nestresujte se). A to bylo poprvé, kdy jsem toto slovní spojení na své cestě uslyšel.

Hned po přistání jsem se seznámil s místními zvyky. Vypadalo to naprosto dokonale, všichni se na nás usmívali, byli přáteliví, bohužel neskutečně úplatní a to byla také první věc, se kterou jsem se na ostrově setkal. Víza se vyřizují až na letišti na Zanzibaru, samozřejmě, mohli jste je obdržet ihned, ovšem po menší částce, která byla vložena v pasu. Po této zkušenosti jsem se přesunul, abych si mohl vyzvednout zavazadla, která naštěstí po té dlouhé cestě dorazila. Zhruba 8 lidí nemělo takové štěstí a údajně si měli počkat 7–10 dní, než to letiště vyřeší a kontaktují je.

Mně bylo strašně horko a šel jsem raději pryč na hlavní ulici před letištěm, kde jsem měl smluvený odvoz do své chýše na severovýchodní pobřeží ostrova do městečka Matemwe. Když jsem vyšel z letiště, seběhlo se na mě minimálně 20 lidí z ulice

a začali mi trhat kufry z rukou. V tu chvíli jsem nevěděl, co se děje, navíc, když si to jeden z nich začal skládat do auta. Tak jsem mu naznačil, že takhle by to nešlo a vyndal jsem si své věci, které jsem si vyskládal na chodník. Když jsem se otočil, už si je skládal do taxíku někdo jiný. Opět jsem si vyndal věci ven, ale tentokrát jsem se jich nepustil ani na moment.

Naštěstí mi zazvonil telefon! Zvedl jsem to a v telefonu jsem slyšel: „Eee.. Jambo, hello... ee... I am on the airport“ dotyč-

... na nás se co dvě vteřiny řítíl automobil s podobnými řidiči, kteří podle mě chodili do stejné autoškoly, jako ten můj.

ný stál přímo proti mně, takže hledání nebylo třeba. Naskládali jsme zavazadla už do správného auta, které na sobě mělo název vesnice „BUBUBU“, kam jezdí občas jako „autobus“. Cesta byla velice zajímavá, projeli jsme část hlavního města Zanzibar city (Stone town), viděl jsem všechny druhy obchůdků, kadeřnictví, samoobsluhu a bylo mi až špatně z chudoby, která byla všude kolem mě, ale lidé vypadali šťastně a spokojeně. Většinou to byly polorozbožené chatrče, kde se každý snažil uživit. Téměř nikde, až na úplné centrum nebyla ani zavedena elektrina. Vyjeli jsme z města a já přešel opět v údiv... Na silnici, která měla na šířku

zhruba 2 m, si vychutnávali jízdu řidiči autobusů, menších džípů, ale i cyklisté ba dokonce i krávy a slepice. Tamní policie byla rozmístěna zhruba po 5 km na této silnici, kde měli postavené závory a vybírali od turistů pouze peníze, jinak by neměli šanci kamkoliv dojet. Naštěstí můj řidič, který pochybuji, že měl oprávnění k řízení motorového vozidla, a vlastně o všech řidičích, na které jsme narazili, pochybuji, tak na ně spustil svahilsky a naštěstí jsme nic platit nemuseli.

Při jízdě jsem si připadal opravdu jak na sedadle smrti, na závodech Dakar. Nepřišlo mi dvakrát vtipné, když se na mě pán za volantem celou dobu smál, neřekl se na cestu, vyprávěl mi historky, kterým jsem vůbec nerozuměl při rychlosti 130 km/h na této silnici a na nás se co dvě vteřiny řítíl automobil s podobnými řidiči, kteří podle mě chodili do stejné autoškoly, jako ten můj.

Nakonec jsem dojel ve zdraví na místo, pan řidič mi hodil zavazadla do písku, rozloučil se, nasedl do auta a odjel se slovy, že jede pro další klienty a bude je rozvázet po ostrově.

Když jsem se otočil, tak jsem uviděl naprosto průzračné moře

jak z filmu, bylo to úžasné, jen palmy, dvě chýše a u toho bar z rákosu, kde obsluhoval „Bob Marley“. Dal jsem si zavazadla do chýše, převlékl se a šel jsem na bar pro své první jídlo na ostrově. Objednal jsem si tamní rybu s kaší, kterou dělali vedle ve vesnici. Mezitím jsem se šel osvěžit do moře. Když jsem po 20 minutách přišel, na bar, viděl jsem, že „Bob“ si pouští reague, kouří bylinky a směje se na mě. Šel jsem tedy znovu do moře s tím, že až se vrátím, oběd už bude na stole. Ovšem po náročném letu jsem na hodinu usnul na pláži. Když jsem se vzbudil, šel jsem na bar a ptám se Boba: „Kde je ta ryba?“ a on se pouze plác na čelo se slovy „HAKUNA MATATA, já to zapomněl říct do kuchyně.“ Nevadilo by mi to, kdybych neměl hlad a neřikal jsem mu to před dvěma hodinami. Nakonec jsem se dočkal, trvalo to sice další dvě hodiny, než to přinesl a přinesl mi ještě k tomu chobotnici s citronem, ale mně to bylo už jedno. Byl jsem rád, že mám jídlo.

Nezbývalo mi nic jiného, než si na tento přístup zvyknout, a to nejen na tomto baru, ale na celém ostrově. Nakonec to nebylo zas až tak špatné. Ovšem HAKUNA MATATA bylo slyšet ze všech stran denně tak 30 x.

Takže kdo si chce užít ničím nerušenou pohodu a shodit tak 10–15 kg, vřele doporučuji výlet na ostrov Zanzibar, zaručuji vám, že se tu jistě nebudete nudit.

Marek Naslí

Ze str. 1

Nikdy dříve by mě nenapadlo, že se někdy na Aljašku podívám.

Ze začátku mě odrazovaly hlavně počáteční vysoké náklady, protože takový „výlet“ vyjde na téměř 50 000 Kč, ale nakonec mě přesvědčila hlavně možnost po práci cestovat prakticky po celé Americe. Domluvila jsem se s více kamarády, otázku peněz jsem vyřešila a začátkem června jsme všichni vyrazili za „velkou louží“.

Cesta byla dlouhá a únavná. Přestupy na letištích trvaly někde i 7 hodin. Za 30 hodin jsme ale v pořádku doletěli do cíle. Na letišti nás vyzvedla kamarádka, která zde pracovala opakovaně a díky tomu, že nám pomohla zařídit vše potřebné, jsme už za dva dny mohli nastoupit do práce.

Rybárna, kde jsme pracovali, nebyla moc velká. Proces zpracování ryb byl rozdělen na několik částí a do naší továrny chodily už vykuchané ryby. Zpracovávali jsme hlavně lososy, tresky a platýže.

Dny ze začátku ubíhaly pomalu, pracovali jsme minimálně 12 hodin denně. Když jsme se zabydleli a začali se lépe orientovat v práci, přestali jsme vnímat čas a ani jsme si neuvědomili, že už se náš tříměsíční pobyt pomalu chýlí ke konci a je začátek září.

Nevšední prázdniny

Práce nebyla moc náročná fyzicky, spíše psychicky. Společně jsem to ale všichni bez problémů zvládli. Ve volných chvílích jsme s přáteli cestovali po okolí, navštívili jsme krásné okolní hory, ledovce i Aljašské moře. O kulturu jsme také nebyli ochuzeni. Ve městě Anchorage, kde jsme bydleli a pracovali, byla řada muzeí, kin a také nákupních center, kam jsme jezdili obzvláště rádi a často.

Tím ale náš pobyt na Aljašce zdaleka nekončil, díky studentskému vízu jsme měli ještě 30 dní na cestování. Tuto možnost jsme samozřejmě využili a zažili dovolenou, o které se nám dříve ani nesnilo.

Já jsem na léto na Aljašce prožila dvakrát. První prázdniny jsme cestovali především po Aljašce. Navštívili jsme národní park Denali na severu, kde se nám naskytl pohled na volně žijící losy, vlky, medvědy a samozřejmě i lososy, které jsme do té doby znali pouze jako jezdicí filety z pásu v rybárně. Pak jsme se vydali do Las Vegas a na Miami. Právě díky všem skvělým zážitkům při cestování jsme se rozhodli, že další léto pojedeme znovu. Motivací pro nás byl i vyšší plat pro

opakované účastníky. Opět jsme se po roce sešli i s kamarády a po práci jsme tentokrát cestovali na Hawaii a do New Yorku a domů jsme si dovezli další skvělé zážitky.

Dneska jsem moc ráda, že jsem se nakonec odhodla-

la a i přes všechny počáteční pochybnosti na Aljašku odjela. Všem, kdo o této možnosti vycestovat uvažují, bych to určitě doporučila. Dnes už vím, že právě tohle je způsob, jak neobvykle strávit léto a vydělat si také dost peněz.

Hlavně možnost cestování je úžasná. Takovou dovolenou bych při brigádě doma určitě nezažila a všechny tyto nevšední zážitky a hlavně zkušenosti jsou k nezaplacení.

Markéta Komenská

Kuba – karibský ráj nebo totalitní peklo?

Dalo by se říci, že se dělíme na dvě skupiny lidí. Jedni si po vyslovení slova Kuba představí tropický ráj s palmami a bílými písky, druzí zase chudobu a přísný režim Fidela a Raula Castrových. Jaká ale Kuba ve skutečnosti je?

Vždycky jsem snil o tom, že navštívím Kubu a že uvidím, jak to tam ve skutečnosti chodí. A jelikož se sny čas od času splní, splnil se i ten můj. Cesta do Karibiku byla ovšem velice náročná. Vybral jsem si německou cestovní kancelář, která měla výborné ceny, a vyrazil autem na letiště do Frankfurtu. Francouzští dispečeri mi ovšem připravili nemilé překvapení a můj let byl odložen o tři hodiny. Po šesti hodinách v autě a pěti hodinách čekání na letišti jsem se konečně posadil do letadla a přede mnou byla už „jen“ jedenácti-hodinová cesta.

Letadlo přistálo a já jsem se rozespálý a celý rozlámaný pomalu sunul k celní kontrole. Během pár minut si mě úřednice vyfotila a zeptala na pár základních otázek a mému vstupu na ostrov už nebránilo vůbec nic. Ihned po odchodu z letištní haly mě udeřil horký a vlhký tropický vzduch. Po transferu do hotelu jsem nevěřil vlastním očím. Krásný hotel, stále otevřený bar a všude zeleň – přesně tak to vypadalo v celém Varaderu, oblíbeném turistickém letovisku.

Po několika dnech jsem se rozhodl, že si půjčím auto a vyrazím mimo Varadero,

protože místní mi říkali, že je to úplně jiný svět. Již v prvním městečku jsem jim musel dát za pravdu. Vydal jsem se na jih a mým cílem byla krokodýlí farma a Zátoka sviní. Cestou jsem potkal mnoho milých lidí a když jsem po chvíli překonal evropské předsudky typu co je chudé a špinavé, to je také špatné, dával jsem se s místními častokrát do řeči. Nutno podotknout, že se ke mně všichni chovali skvěle a po zjištění, že jsem Čech, byl jejich přístup obvykle ještě lepší.

Kuba má bohatou infrastrukturu, ale k čemu to je, když většina lidí nemá na to, aby se na tříproudou dálnici vypravili na jiném dopravním prostředku než na kole či s koňským povozem, popřípadě pěšky. Auta jsem potkával jen sporadicky. Okolí silnic je lemováno propagandistickými billboardy oslavujícími komunismus. Stejně tak i zdi továren, nemocnic i firem jsou zdobeny portréty Fidela a Che Guevarry. Železnice na první pohled vypadá, že ji alespoň sto let nikdo nepoužíval, ale k mému velkému údivu jsem zjistil, že je stále funkční a takřka denně používaná.

Ve městečku Matanzas (mimořádně průvodce od National Geographic o něm mluví jako o kubánských Aténách, i když k těm má Matanzas – kromě toho, že je u moře – asi stejně daleko jako Kladno) jsem se seznámil s Danielem, sedmadvacitiletým kuchařem, který se stal mým průvodcem. Vzal mě na celodenní výlet do

Havany, kde jsem popil typické kubánské koktejly daikiri a mojito v barech, které navštěvoval velký Ernst Hemingway. Mého „amiga“ však v Havaně dvakrát zadržela policie a smrští otázek se snažila zjistit, jak se dostal do Havany, co tam dělá, jak to, že není v práci atd. Daniel se z toho však vždy vykroutil s tím, že má volno a že jsem jeho přítel. Kdyby se zmínil o tom, že mi dělá průvodce, pravděpodobně by skončil v havánské věznici. Na zpáteční cestě jsme navštívili místo, které by se dalo bez nadsázky označit jako ráj – palmami porostlé kopce a na jednom z nich bar, ve kterém dělají nejlepší piňakoládu na Kubě, což jí dává dost slušnou šanci na to, aby to byla nejlepší piňakoláda na světě. I tento lahodný mok totiž vznikl na Kubě.

Daniel mě pak pozval k sobě domů na večeri. V útulném bytčku 3 + kk o rozloze maximálně 25 m² mi uvařil toho nejlepšího humra, jakého jsem kdy jedl. Je smutné, že tak hodný člověk bydlí se svojí ženou a dvěma dětmi v tak hrozných podmínkách a v bytě nemá ani koupelnu a záchod. O sociální zařízení se totiž dělí s obyvateli okolních domů. Jak mi Dani vysvětlil, na Kubě nesmíte vlastnit dům, může Vám být pouze nějaký přidělen do pronájmu, avšak u kvality přiděleného domu záleží na tom, kolik peněz strčíte do kapsy příslušnému úředníkovi. Nemůžete se stěhovat, dělat práci, jakou chcete, nebo

si pustit v autě hlasitou hudbu. Nemůžete dokonce ani vlastnit krávu kvůli masu (jen kvůli mléku a za to odvádíte státu daň v podobě 20 % vydojeného mléka), nemůžete v podstatě skoro nic.

Vydal jsem se s Danielem na třídenní cestu po ostrově a dojeli jsme až do vzdálené provincie Oriente hluboko na východě. Cestou jsme navštívili například koloniální městečko Trinidad a úžasný vodopád. Cesta k němu trvala asi hodinu a vedla celou dobu džunglí, což byl pro kluka z Čech opravdu zážitek. Zvláště když se ve chvíli obloha zatáhla a celou zpáteční cestu jsem se za průtrže mračen brodil bahnem. Jak jsem se ale později dozvěděl, to je pro Kubu v tomto období typické. Chvilí Vás spaluje nesnesitelný žár a chvíli je taková bouřka, ze které by v Čechách byly okamžitě lokální povodně.

Pro Kubu je také typické to, že vedle honosného komunistického pomníku se krčí polorozpadlý dřevěný dům, ve kterém však žijí lidé. Obzvláště patrný je tento rozdíl u monumentu Che Guevarry u Santa Clary. Pomník zabírá desítky metrů čtverečních a v jeho pozadí se krčí domy o rozloze sotva pár metrů. Při jedné cestě, kterou Daniel přízračně nazval safari, jsem měl možnost vidět na vlastní oči, v čem žijí lidé mimo město. Zděný jednopatrový dům 4 × 4 metry nazval Daniel jedním z lepších. Nebyl totiž ze dřeva a měl dokonce i okna (dřevěné domy podobné velikosti měly mís-

to oken většinou pouze díru a venkovní dřevěné žaluzie).

Musím uznat, že mě Kuba ohromila. Lidé zde žijí v těžkých poměrech (měsíční plat Daniho je 25 dolarů), jsou neustále šikanováni režimem, kterého se bojí, ale na druhou stranu jsou velice přátelští a veselí. Pláže, příroda i fantasticky teplé moře jsou oproti tomu lahůdkou i pro náročného. Je velice těžké vyjádřit své pocity a dojmy z odvráceného koutu světa v tak krátkém textu (vydalo by to klidně na menšího průvodce), ale snad jsem Vám alespoň ve stručnosti ukázal, že Kuba je nejen tropickým rájem pro turisty, ale i totalitním peklím pro místní. Nezbyvá než dodat jediné přání, které jsem při odletu měl – CUBA LIBRE!

Ondrej Želiska

Erasmus Corner v Lisabone

Pred štyrmi rokmi sa moja sestra zúčastnila programu Erasmus v Birminghame. Na základe jej odporúčania som si aj ja minulý semester podala žiadosť a zúčastnila som sa výberového konania. Po úspešnom absolvovaní pohovoru sa mojou cieľovou destináciou a prechodným domovom na 5 mesiacov stal Lisabon. Pred odchodom som neabsolvovala žiadne špeciálne prípravy. Akurát bolo potrebné, aby som si zabezpečila ubytovanie a kúpila letenku. Ceny leteniek boli na moje prekvapenie vyššie ako som očakávala.

Po prilete do Lisabonu som sa musela veľmi rýchlo aklimatizovať a zorientovať v cudzom prostredí. Do školy som cestovala približne 40 minút metrom s jedným prestupom. Prvý deň som absolvovala zápis pri ktorom som sa dozvedela, že výuka a aj záverečné skúšky sú

iba v portugalčine. Keďže som sa nikdy predtým portugalsky neučila, bol to pre mňa dobrý šok. Nastal problém pri výbere predmetov, pretože nie každý profesor bol ochotný akceptovať to. Nakoniec som to vyriešila výberom predmetu zameraného na informatiku, kde sme pracovali v anglickom programe, angličtinou a niekoľko odborných predmetov, pri ktorých som sa dohodla na individuálnych konzultáciách v anglickom jazyku a ukončením skúškou v angličtine. Zároveň sme mohli absolvovať kurz portugalčiny, ktorý bol špeciálne pre erasmus študentov. Bol v rozsahu desiatich týždňov, jedenkrát týždenne dve hodiny, čo bolo pomerne málo, ale dostatočne na to, aby sme sa naučili aspoň základy jazyka. Prvý týždeň sme mali orientačný program, v rámci ktorého nám bol predstavený systém štúdia, budova školy, a aj život v Lisabone. Prostredie školy bolo naozaj

príjemné, krásny dvor na ktorom sme mohli počas slnečných dní oddychovať a k dispozícií sme mali aj bufet, kde sme sa mohli stravovať za veľmi prijateľné ceny. Domáci študenti boli veľmi priateľskí a ochotní. Po ukončení výuky sme mali týždeň na individuálnu prípravu na skúšky. Tie boli prevažne v písomnej forme a trvali podstatne dlhšie ako u nás. Hodnotenie skúšok bolo pomocou bodového systému. To znamená, že dvadsať bodov je plný počet a študent musí získať minimálne desať bodov, aby prešiel. Celé štúdium bolo uľahčené prístupom profesorov, ktorý bol na veľmi dobrej úrovni.

Portugalsko je stále štátom s bohatou a veľmi svojskou kultúrou, ktorá stále nie je pre Európu dostatočne objavená a známa. Lisabon je mesto námorníkov a objaviteľov a zároveň jedno z najkrajších hlavných miest Európy. Počas môjho pobytu som mala mož-

nosť navštíviť aj okolité mestá ako Belém, Sintra, Fatima, niekoľko nádherných piesočnatých pláží a Cabo Da Roca čo je najzápadnejší bod kontinentálnej Európy. Lisabon by som mohla označiť aj ako mesto erasmus študentov. Centrom nočného života je štvrť Bairro Alto, kde môžete nájsť ulicu

pomenovanú „Erasmus corner“, ktorá bola známa tým, že vo večerných hodinách sa tam stretávali erasmus študenti z celého mesta. Celý pobyt ma obohatil nielen o nové poznatky, ale aj o veľký počet zážitkov a nových ľudí z rôznych krajín.

Andrea Hricová

Разница проведения свободного времени в России и Чехии

В Чехии я всего 2 года. Как и многие из русскоговорящих студентов приехала с целью получения чешского, или же европейского, если угодно, образования. Моя специальность, собственно как и тема этой статьи – свободное время, а если точнее, то статья эта не что иное, как очередная попытка сравнения и сопоставления разных менталитетов, непосредственно в сфере проведения свободного времени.

Разница традиций, обычаев, устоев и правил не может не сказаться на привычках населения. Но лично я считаю, что разница именно менталитетов главным образом влияет на то, как, где, на что и с какими целями мы тратим наше бесценное свободное время.

Нельзя обойти и различий отношения к рабо-

те, вернее рабочему времени. Как много времени люди этих двух, пусть и близких, но таких разных стран посвящают работе? Безусловно, мы не можем говорить обо всех сразу, я лишь хочу отметить очевидные признаки в лице большинства. Таким образом, со своим пусть и недолгим опытом общения с местным населением, могу уверенно сказать, что, по моему мнению, в России принято работать гораздо дольше и усерднее, если конечно можно так выразиться. Так уж повелось, что работа для большинства из нас это нечто, чему мы посвящаем большинство своего времени. Неважно, о каком времени дня или недели идет речь. Для многих работать в выходные и пересидеть в офисе пару, тройку часов после окончания рабочего

дня – обыденность. Избыток рабочего времени неизбежно порождает недостаток свободного. Ко всему прочему, мне кажется, немногие из нас действительно умеют правильно распорядиться и без того скудными часами, оставшимися для себя.

В Чехии ситуация видится мне немного иной. Работающие люди здесь ценят время для себя и ищут способы использовать его с наибольшей пользой. Хотя, стоит признать, что в этом отношении Америка преуспела куда больше России и Европы в целом. На данный момент за океаном получают развитие и поддержку все больше организаций направленных на то, чтобы помочь людям использовать свободное время как можно более эффективно, дать человеку по-настоящему отдохнуть и морально, и физически. Все

больше появляется специальных, призванных помогать людям правильно распределять и пользоваться их свободными часами. Мы же, как давно принято, только начинаем подхватывать тенденцию и не исключено, что и у нас в скором времени ситуация досуга кардинально изменится. А пока я хочу отметить еще кое-какие видимые различия. Например, нельзя не упомянуть о такой немаловажной теме как фитнес. Для многих в последнее время это стало фактически образом жизни. Но хочется заметить, что несмотря на огромное количество таких людей в России, у нас по сравнению с Чехией эта сфера не получает должного развития. Интерес к спорту и здоровому образу жизни, к чему, кстати, можно отнести направление Wellness, развит здесь

гораздо обширнее, чем у нас. Причину этого можно искать именно в том, что слишком перетруждаясь на работе люди в России предпочитают пассивный отдых активному и спорту.

И все же, еще раз повторюсь, что не смотря на разницу в менталитетах и еще ряде различий между нашими народами, мы все же похожи. И я действительно не вижу каких то существенных различий. Это не может не радовать. Ведь иначе мне не было бы так легко привыкнуть к этой стране и понять ее, что, честно признаюсь очень важно для каждого кто приезжает сюда и оказывается в новой, еще незнакомой среде. И даже если мы чего то и не понимаем друг о друге, относиться с пониманием, я считаю, вот что самое главное.

Ekaterina Cherepanova

Čím budu?

Drazí přátelé, vzděláváte se? Honíte se za tituly? Vaším snem je stát se právníkem nebo manažerem renomované firmy? Či snad ředitelem banky? Tak se probuďte! Tento sen momentálně sní asi 90 % mladých lidí. Přemýšleli jste někdy o tom, kdo vám opraví pokazenou pračku, když si budete zrovna chtít vyprat svou oblíbenou košili na zítřejší důležitý jednání? Kdo vám vymění nefungující svíčky v autě, zrovna když za půl hodiny máte meeting s korejským zástupcem jedné nejmenované automobilky? A co teprve, když vám prasknou trubky, nemáte se kde umýt a máte před sebou důležitou prezentaci svého nového projektu. To vše se může stát, když naše společnost vyprodukuje jen samé inženýry, magistry, doktory, docenty, a jiné otitulované vzdělance. Můžete se dožít toho, že tekoucí záchod se přijede pokusit opravit Doc. Karel Novák. Šaty Vám – možná s trochou štěstí – „spíchne“ Dr. Eva Zdatná a děravou střechu opraví (nebo taky neopraví?) skupinka manažerů z oné renomované firmy. Přemýšlejte proto více nad svou budoucností, nad tím co chcete dělat, respektive co byste mohli dělat a nesněte!!! Nepoužitelných a zbytečných vzdělanců je až až.

Pavlaína Hruboňová

Absolventi.cz
...aneb školou to nekončí

Vysoká škola hotelová v Praze se úspěšně zapojila do projektu Absolventi.cz. Více informací naleznete v příštím čísle, ale již nyní můžete začít využívat funkce www.VSHnastenka.cz. (r)

Bude v roce 2012 konec světa?

Ze str. 1

Václav H., 49 let, podnikatel

Už začalo docházet k velkým změnám v životě lidí a vyvrcholí to na konci roku 2012, kdy opravdu dojde k velkým změnám na této planetě. Konec světa nebude, jen zemřou dvě třetiny lidí na planetě a lidé se už nebudou mít tak dobře, jako doposud.

Kuba K., 22 let

Nevěřím tomu! Myslím si, že je to blbost, protože takových předpovědí, už bylo moc. Např. rok 2000.

Jana

Já si nemyslím, že bude konec světa, že najednou všechno zanikne, ale určitě se něco stane...

Vojta V., 24 let, student

Věřím na osud, ale tohle za osud nepovažuji. Letopočet 2000 byl taky ve znamení zkázy a konce světa nevyšel. To samé si myslím o roku 2012.

Adéla K.

Je to jedno, protože jestli opravdu má přijít, tak na tom nic nezměníme a nebudu víc jak rok sedět a třepat se v kou-

tě a naříkat, jak je to hrozný. Život se má žít, ne přežívat. A třeba mě dřív srazí auto, nebo klepne pepka, co se má stát, to se stane, ať chceme nebo ne.

Draha H., 49 let, sekretářka

Konec světa asi jako takový nebude, ale určitě změny budou. Je to vlastně vidět už teď. Lidé se k přírodě nechovají pěkně a příroda nám to vrací zpět.

Jiřina T., 69 let, důchodkyně

K otázce, zda bude v roce 2012 konec světa, se nemohu jednoznačně vyjádřit. Z hlediska náboženských předpovědí tomu nevěřím. Ovšem vzhledem k různým obrovským přírodním katastrofám (Japonsko) a k negativnímu působení a chování člověka k naší planetě to nemohu vyloučit. Já si osobně myslím a věřím, že v roce 2012 konec světa ještě nebude.

Marie K., 35 let

Myslím si, že konec nebude, ale lidé si moc zahrávají svým chováním. Špatně se chovají k naší planetě a zabývají se materiálními hodnotami. Měli bychom se navracet

TÉMA

Budoucnost

k přírodě a žít v souladu s ní a zabývat se více duchovněm.

Lenka V., 41 let

Já si myslím, že je to nesmysl. Takových konců světa už bylo a jsme tu pořád. Myslím, že lepší je v klidu žít, než neustále spekulovat nad tím, kdy už žít nebudeme.

Tereza H., 28 let

Každý začátek má mít i svůj konec. Takže si myslím, že konec bude určitě, jen ten čas a datum lepší nevědět.

Jana, 29 let

Myslím si, že konec světa jako takový nebude, nějaká katastrofa nebo tak podobně. Ale každopádně věřím, že se něco do budoucna stane, ale způsobí to lidé sami, ta nenávisť, myšlení a chování lidí to všechno způsobuje...všechno se točí kolem peněz. Někdy na mě padne depka, ale lepší na to nemyslet a žít přítomností.

Barča, 23 let

Mám 9 měsíční dceru a z takových věcí mám strach. Ať se to stane, ale lepší to nevědět. Jak řekla moje kamarádka, aspoň nesplatíme bankám to, co jsme si půjčili a aspoň jsme si to užili. Když už to má být, má to být konec

pro všechny ve stejnou dobu a stejně se všichni tam někde sejdeme. Hlavu už si z toho nedělám, jen je blbě, že lidi ten den nebudou na nic jiného myslet. Nejlepší bude, si den před tím vypít nějakou láhev, ať je druhý den pořádný boolehav, a buď něco přijdeco nám uleví od bolesti, nebo pak budeme rádi, že jsme to přežili.

Iveta G., 46 let, podnikatelka

Při dnešních katastrofách, které se dějí po celém světě, bych se nedivila, že se něco stane. Konec světa nebude, my tady možná nebudeme neboli lidé a zvířata. Něco určitě přežije, ale málo.

Tereza R., 26 let

Už bylo tolik předpovědí konce světa, že mě i tato nechává chladnou a musím se smát těm, co tomu věří.

Linda

Nemyslím si, že příští rok bude náš poslední, to už tady bylo tolikrát. V době nukleárních zbraní a takových přírodních katastrof, jaké jsou, konec může přijít kdykoli. Radši na to nemyslet, užívat si života a snažit se šetřit tu naši planetku.

Student nebo důchodce?

ÚVAHA
Taťána Tesařová

Dvě životní období v minulosti záviděná se stala obdobím plným obav. Studentský život zrovna tak jako život důchodový.

Vzpomínkou zůstávají přednosti studentského života, které se tradovaly při každém setkání a mnozí z tohoto období čerpali energii a elán pro další životní cesty. Zážitky

studentských let, bezstarostnost, poznání šly ruku v ruce se zodpovědností a pevným odhodláním dokončit vzdělání v oboru, který byl tím nejvhodnějším pro vytvořenou práci.

Dnes studentský život nepřináší žádné kouzlo. Při výběru svého vzdělání jsou studenti odkázáni na úspěch při státních maturitách, závislí na finančních možnostech rodin, ve kterých žijí, a orientaci jim nikterak neusnadňuje ani souboj veřejných a soukromých

škol. V jejich rozhodování tedy není příliš prostoru pro touhu po vědění, snahu překonat sebe samotného a užít si studijní léta tak, jako si je dokázaly užívat generace před námi, byť v té době bylo jakékoliv dokončené vzdělání neoddsudovatelnou součástí bytí.

Se stejnou lítostí s jakou pohlížím na systém školství, sleduji také stín, který padá na lidi v důchodovém věku. Kam se vytratil odpočinek po zasloužené životní cestě? Kde

je doba, kdy babička s dědečkem byli symbolem pohody a zázemí? Tato doba je v nenávratnu, zastíněna rádovery dokonalou důchodovou reformou. Důchodci namísto odpočinku pracují, nebo jsou v evidencích úřadů práce pod hlavičkou problémových uchazečů o zaměstnání a to bez ohledů na fakt, že stáří není zásluha.

Obě zmíněná období mají své přednosti, avšak možnosti dnešní doby nedávají prostor pro radost žádnému z nich.

O češtině na počátku 3. tisíciletí

V současné době se dost často poukazuje na neuspokojivou úroveň jazykové kultury a jazykového chování na našich školách, a to všech typů. Se značně nízkou úrovní se setkáváme jak u absolventů středních škol s maturitou, tak u řady studentů vysokých škol. V oficiálních projevech, mluvených i psaných, např. během různých odborných zasedání, konferencí a prezentací se užívá mluvená forma, která se spisovné normě českého jazyka značně vyhybá a stále více se jí vzdaluje.

Vše, co souvisí s jazykovou kulturou, pociťuje dnes veřejnost jako velmi naléhavé; otázky týkající se jazykové kultury se stávají stále více věcí veřejného zájmu, ale i kritiky.

Rozsah oborů, v nichž dobrá znalost mateřského jazyka a komunikační schopnosti hrají závažnou úlohu, se ještě znásobuje tím, že příprava, popř. zpracování společensky závažných textů v sobě zahrnuje celou řadu činností, individuální i kolektivní autorství, redakci, interpretaci, pamětní i věcné osvojení textu, přepis, přednes atp.

Právě v této souvislosti je třeba zdůraznit důležitou tezi teorie jazykové kultury, že není možné oddělovat věcnou a funkční stránku společensky závažných informací od jejich stránky jazykové a slohové. Jazyková nedbalost a nedostatečná srozumitelnost právního textu nebo závazného před-

pisu nenarušuje pouze zásady jazykové kultury, ale vede především k tomu, že takový text neplní svou funkci právní normy a narušuje právní vědomí občanů. Obdobně jazykově nepřiměřené texty povahy politické, texty publicistické i administrativní ztrácejí sdělnost a přesvědčivost.

Předmětem kultury jazyka, zahrnující jak kultivování jazyka, tak i jeho stav a úroveň, je především spisovný jazyk. Spisovný jazyk je celonárodní dorozumivací útvar, psaný i mluvený. Okruh užívání spisovného jazyka je dán úlohou, funkcí: užívá se ho ve veřejném společenském styku dorozumivacím, zvláště ve styku kulturním, a částečně i ve styku soukromém. Spisovný

Značný problém dnešní mladé generace je umět výstižně a srozumitelně zachytit myšlenku.

jazyk (jméno má od toho, že se uplatňuje především v projevech psaných) sjednocuje nejen všechny vrstvy současné, nýbrž spojuje je i s generacemi minulými. Proto se spisovný jazyk pokládá za reprezentanta a za symbol národní jednoty.

Ze zvláštního (prestižního, komunikačně nejrozvinutějšího) postavení spisovného jazyka v soustavě všech útvarů jazyka národního ovšem vyplývá, že o jazykové kultuře by

bylo možné mluvit pouze ve vztahu k spisovnému jazyku, jinými slovy, že obecná čeština nebo místní nářečí navozují představu jazykové „nesprávnosti“ nebo nekulturnosti. V české jazykové situaci je naprosto běžné, že v projevech běžně mluvených, v nichž se uplatňuje intimnost, důvěrnost vzájemného styku mezi lidmi, naprosto převažuje čeština obecná, v oblasti hláskových a výslovnostních rysů obvykle ještě odlišená nářečními rozdíly. Ani těmto projevům nemusí chybět jazyková kultura, jsou-li stylizovány tvořivě a přiměřeně. Kultura vyjadřování není omezena jenom na projevy spisovné. Sama spisovnost také není jediným měřítkem kultivovaného projevu; kultivovaný

projev má víc znaků, patří k nim např. i znalost a dobré ovládnání dostatečného množství výrazových prostředků. Jde tedy o schopnost a dovednost přirozeně, plynule a výstižně postihovat to, co člověk sdělit chce. Z toho plyne, že je nutné si uvědomit, že účelem a konečným smyslem jazykové kultury není jenom péče o jazyk jako nástroj dorozumívání a současně i jako kulturní, historicky vzniklou hodnotu, ale také způsob, jak

s jazykem v každodenní dorozumivací činnosti zacházíme.

Vraťme se však ještě k názvu našeho příspěvku – O češtině na počátku 3. tisíciletí. Kam směřuje čeština? Vyvíjí se český jazyk? Je náš jazyk v krizi? Vadí vám, jak mluví kolem vás procházející studenti VŠH? Takové otázky dostávám téměř denně. Jak odpovědět na konstatování některých kolegů či zaměstnanců naší školy, když vám třeba na chodbě sdělí, že „ti mladí studenti a hlavně žáci dnes mluví hrozně“? Mluva mládeže není ovlivněna jenom věkem, ale také zájmy a celkovým životním stylem. V souvislosti s postupným uvolňováním společenských norem se posouvá a někdy i stírá hranice toho, co je v jazyce ještě tabu a co je už společensky únosné. Tento proces však není žádnou novinkou. Mluva mládeže je nekonvenční, expresivní a často i velmi barvitá. A protože podstatou každého slangu je jazyková hra, vynalézavost a různé inovace, nabízí studentský slang široké spektrum výrazových prostředků, které se často vážou na typ školy a určité prostředí. Některé z nich se mění, jiné se mohou stát velmi oblíbenými a rychle se šířit. Způsob řeči je velmi často i obrazem „ducha“. Je třeba jazyk mládeže i s jeho výstřelky chápat jako objektivní skutečnost vyplývající z biologické a psychologické odlišnosti mládeže samé. Tak jako slang patří jen svému prostředí, jako slouží jen k dorozumívání mezi lidmi, kteří se navzájem znají a stýkají se ve svém pracovním prostředí, tak také jazyk mládeže se svými

odlišnostmi, zvláštnostmi i se svými „výstřelky“ patří především do prostředí mládeže. Do prostředí, kde se mladí stýkají jen mezi sebou.

Značný problém dnešní mladé generace je umět výstižně a srozumitelně zachytit myšlenku. Musím uvést, že někdy je problém se vůbec k myšlence dobrat. Ale když už se to podaří, je nutno přiznat, že studenti zachycují své postřehy autenticky a někteří dobře dokážou i experimentovat s jazykem.

Máme-li shrnout závěrem hlavní požadavky na efektivní komunikaci, musíme k hlavním kritériím zařadit jasnost, logičnost a do jisté míry i stručnost projevu. V neposlední řadě je třeba ještě jednou připomenout, že profesionální komunikace vyžaduje češtinu spisovnou.

I vědečtí pracovníci se potřebují naučit své poznatky náležitě formulovat a tuto dovednost je nutné si osvojit především v jazyce mateřském. Jazyková výchova ve smyslu zvládnutí vědecké komunikace by měla být složkou i kurikula vysokých škol. Domnívám se, že vedení Vysoké školy hotelové v Praze 8, spol. s r. o., a vysokoškolské pedagogové jsou si toho vědomi a snaží se tuto zásadu prakticky realizovat.

Při pěstění funkčního a široce použitelného jazyka v blízké budoucnosti bude vedle pedagogů velmi záležet na profesionálních mluvčích v médiích (včetně politiků), neboť tyto dvě autority veřejnost ovlivňují, i co se týče užívání jednotlivých jazykových prostředků.

PhDr. Alena Polívková, CSc.

Mama hotel aneb Dokud matka funí, tak je dobře u ní...

K zamyšlení nad tímto tématem mě přivedla upoutávka na rozhlasový pořad regionálního rádia cestou autem z přednášky. Moje kolegyně a kolegové se ve svých pracích zaměřili na konzumní způsob života, životní prostředí, nevšímavost lidí i aktuální politické otázky. Prostě věci, které nás každodenně obklopují.

Mama hotel je záležitost, která mě zajímá z pohledu rodiče – tedy potenciálního provozovatele „Mama hotelu“.

V době, kdy jsem ukončila studium a nastoupila do zaměstnání, se každý z nás snažil co nejdříve osamostatnit, což znamenalo, že dívky se vdávaly pokud možno v osmnácti a kluci brzy po návratu z vojny. Komu z nás bylo více jak 23 let a bydlel s rodiči, byl „divný“.

Dnes je tomu jinak. Mnoho třicátníků i třicátnic bydlí stále s rodiči, a užívají si pocitu hotelu se službami „all inclusive“. Proč také ne, když doma je vždy plná lednička, je tam

navarěno, uklizeno, prádlo je vypráno a vyžehleno.

Jak jsem se ale z médií dozvěděla, jako matka 2 dcer si dlouhodobého bydlení s dětmi asi neužiju. Dívky jsou samostatnější a od rodičů odcházejí mnohem dříve než synové, takzvaní „mamánci“.

Co na tom, že rodiče se stále k těmto dospělákům chovají jako k malým dětem, nejraději by kontrolovali jejich pozdní příchody, neustále měli přehled o tom, co „dětí“ dělají a permanentně jim dávali rady

do života. Za to pohodlí to mnohdy stojí.

Ale aby to nevypadalo, že všichni mladí lidé jsou jen líní a pohodlní, jak k tomu svádí některé názory, je třeba hodně těch, kteří žijí s rodiči proto, aby se s nimi podělili o vysoké nájemné, pomohli zajistit velké nákupy, odvezli je k lékaři a podobně. Zvýšený výskyt „mamánků“ je pozorován u matek, které žijí samy, bez manžela.

Podle průzkumů nejdříve opouští rodiče mladí lidé ve

Spojených státech, a to ve věku mezi 18.–20. rokem. O něco později se osamostatňují mladí Britové, kteří odcházejí kolem 20–25 let. Nejhůře jsou na tom v Itálii, kde s rodiči zůstává až 90% třicetiletých. V České republice a na Slovensku žije s rodiči 31% 29letých a 17% 30letých „dětí“.

Jak říká jeden mladý český režisér: „Spousta mých vrstevníků se řídí heslem: Dokud máma funí, tak je dobře u ní...“.

Iva Bazgierová

Připravte tělo na léto

S nadcházejícím létem se stává pro mnoho lidí aktuální potřeba zvýšené fyzické aktivity pro redukci váhy, případně formování těla jako příprava na nadcházející plavkovou sezónu. S tím souvisí i mnoho chyb, mýtů a omylů, kterých se lidé při cvičení dopouštějí. V tomto článku si některé z nich popíšeme a povíme si co je špatné a co správné.

Jako první věc co musí člověk rozhodnutý začít s cvičením udělat je určit si cíl. Jako osobní trenér se setkávám s mnoha naprosto iracionálními cíly klientů, shodit za měsíc 30kg, nebo nabrat 20kg svalové hmoty nejlépe ještě bez velké námahy je takřka nemožné. Obvykle dá hodně úsilí přesvědčit klienta, že maximální zdravá míra hubnutí je 3–4 kg za měsíc. Mnoho lidí také přijde a řekne: „chci vypadat jako tahle celebrita na obrázku“. Důležité je uvědomit si, že každý jedinec je originál, každý má jinou genetiku, která ve

značné míře ovlivňuje výsledky jeho námahy.

Jsou také tři základní somatotypy:

1) **Ektomorf** – vhodný na vytrvalostní sporty, basketbal, skok do výšky atp. Jde o typicky velmi štíhlou postavu, dlouhé končetiny, slabě vyvinuté svalstvo a slabou kostru, velmi špatně nabírá svalovou hmotu, má málo tukových buněk.

2) **Mezomorf** – vhodný na kulturistiku, gymnastiku, jedná se o svalnatý typ se silnou kostrou, širokými rameny a úzkými boky, dokáže rychle nabírat svalovou hmotu a redukovat tuk.

3) **Endomorf** – vhodný na silové sporty, box, vzpírání, zápas, silový trojboj atp., jedná se o tučný typ s velkým množstvím tukových buněk, relativně velkou hlavou, krátkými končetinami a prsty, má velký potenciál k nabírání svalové hmoty, ale velmi těžko se zbavují tuku.

K určení somatotypu se používají naměřené obvody těla a délky kostí, se kterými se poté pracuje ve vzorci. Výsledkem je určitá hodnota, která se dosadí do somatografu. Ke zjištění vašeho somatotypu se obraťte na lékaře, případně na některého osobního trenéra.

Když už máte cíl, odhodláni a víte, jaký jste somatotyp, je na čase zvážit vaše zdravotní možnosti. V případě, že máte nějaké zdravotní problémy vážnějšího rázu (vysoký tlak, srdeční potíže, astma, problémy s pohybovým aparátem) vždy možnost cvičení konzultujte se svým lékařem. Pokud jste bez zdravotních problémů, je na čase odhodlat se a navštívit některé fitness centrum.

Ze začátku byste rozhodně měli cvičit pod dohledem trenéra, který udělá diagnostiku a na jejím základě vám vytvoří tréninkový plán. Trenér vás provede veškerými nástrahami cvičení a ukáže vám jak

správně cvičit a čeho se vyvarovat.

Pokud jste rozhodnutí začít cvičit sami, rozhodně byste neměli podléhat navádění a očividně přehnaným radám ostatních cvičenců. Běžně je k vidění, že se nikdy necvičí mladík snaží silově dohnat mnohem déle cvičícího jedince, který ho povzbuzuje k vyšším vahám, menšímu odpočinku a často i k doplňkům stravy, které mají na tělo devastující účinek. Takové iracionální přetížení nepřipraveného těla často končí vyhrzenutím plotének, natržením svalů, ale i zničením kloubů, především koleních a rameních. Důležité je proto začínat s nízkou intenzitou cvičení, cvičení s vahou vlastního těla nebo s velmi nízkými vahami na strojích. Cílem je zpevnit tělo a připravit ho na zvyšování silové aktivity v budoucnu. Postupem času můžeme přejít na složitější tlakové cviky a zvyšovat váhy.

Cvičení je dlouhodobá záležitost, jestli čekáte obdivuhod-

né výsledky už za měsíc či dva, budete zklamáni. Důležité je vydržet, pravidelnost je klíčem k úspěchu, stejně jako kvalitní strava a odpočinek.

Často můžeme vidět nádory na hubnutí ve stylu: jezte 3× denně a vyvarujte se tuků a cukrů. Takovýmto radám doporučuji se vyhýbat, strava musí být správně sestavena, aby tělo mělo všeho dostatek, jak bílkovin, sacharidů a tuků tak minerálů, vitamínů a aminokyselin. Při redukční dietě by jídelníček měl obsahovat vyvážený poměr živin, které tělo bude dostávat pravidelně po 2,5–3 hodinách. Pokud si nejste jistí složením jídelníčku, opět se můžete obrátit na osobního trenéra nebo výživového poradce.

Takže na závěr:

Jestli chcete přes léto dobře vypadat, tak si tenhle článek přečtěte ještě jednou a konečně se sebou začněte něco dělat. Těším se na vás ve fitku.

David Mikulčák

Assassin's Creed II.

RECENZE
Filip Kostov

Netrpělivě očekávaný titul Assassin's Creed 2 vyšel v polovině loňského roku. Je sestaven na stabilních základech prvního dílu, který nás vtáhne do děje v období raného středověku, v době křížáckých výprav do svaté země. Pro upřesnění je třeba zmínit že v samotné hře postupujeme v roli dvou osob. První osobou je Desmond, pohybuje se ve futuristické budoucnosti a pomocí přístroje zvaný „ANIMUS“ se vrací časem a zaujímá roli Hašašského vraha Altaira z prvního dílu a v druhém pokračování Ezia Auditore da Firenze, mladého šlechtice, renesanční Itálie.

Assassin's Creed 2 je epický příběh o rodině, pomstě a spiknutí zasazený do noblesního a přesto brutálního prostředí renesanční Itálie.

Ezio není jedinou postavou, spřátelí se s Leonardem da Vincim, pustí se do křížku s nejmocnějšími florentskými rodinami a odvážně se pohybuje kanály Benátek, kde se naučí mistrovství cechu vraha. Zároveň rozplétá složitou konspiraci a mstí se za smrt svých nejbližších.

Celá hra je mimořádně vyvedená z grafického hlediska, Benátky jsou vyobrazeny do posledního detailu. Tomu také odpovídají nároky kladené na konfiguraci počítače. Oproti prvnímu dílu je kompozice celé hry značně rozšířená.

Další inovací, které doznal druhý díl, je mnohonásobné rozšíření bojového módu. Rozšířené množství dostupných zbraní a výbroje. Inovované bojové kombinace, vylepšená umělá inteligence ovládající vojáky a několik druhů nových strážů, kteří jsou samostat-

ně zaměřeny na různé úkoly. Samotná hlavní postava je také vylepšená kromě rozšířeného výběru zbraní je k dispozici i velký sortiment brnění, bojový mód je značně rozšířen a to díky tomu že postava, tedy Azio je schopen bojovat i bez zbraně. K tomu slouží široké množství správně načasovaných úhybů a chvatů, které je schopen vykonat. V druhém díle můžeme s hrdinou neuvěřitelně taktizovat! Schopnost plavat otevírá nové možnosti pro výkon misí. Dopravní prostředky jako benátské gondoly koně a koňská spřežení jsou dalším rozšířením a to velmi příjemným.

Na druhou stranu v obtížnosti nám tyto schopnosti dávají značnou výhodu. Není nijak obtížné před hordou nepřátel skočit do vody a tím je setřást nebo ujet na koni. V tomto lze spatřit jistou slabinu, kterou snad odstraní

v dalším pokračování. Ovšem nejspíše největší vadou na kráse jsou ovládací prvky samotné postavy. Nejrůznější piktoqramy, které se ani vzdáleně nepodobají ani ovladači na X-BOX či Palystation. S těmito nesmyslnými ikonami se z počátku můžete dostat do nepříjemných situací, také se mi občas stalo, že Ezio odskočil při šplhání po kostelní věži do prázdného prostoru. Sžít se s těmito ikonami není z počátku lehké a může to trochu trvat.

Závěrem lze říci, že tvůrci firmy UBISOFT se příkladně drželi připomínek, které jim vytýkala početná skupina fanoušků této fenomenální hry. Třetí díl trilogie s názvem Assassin's Creed Brotherhood je již na cestě z herních konzol na PC, můžeme čekat další rozšíření a inovace. Tak se již těším, až znovu prožiji dobrodružství jako tajemný Hašašín a projdu se po středověkém Římě ve světě, který nově oživil tvůrci z UBISOFT.

Zvu vás do skateparku Černošice

Ostravský orloj

Patnáctého října 2004 v 15 h odpoledne byl uveden do plného provozu skatepark a bikrosová dráha v Černošicích-Mokropsech. V té době se o skateboarding začalo zajímat velké množství mládeže nejen z Černošic, ale i blízkého okolí. Rychle se tvořící komunita „skejťáků“ nabírala obrátky a do Černošic tu a tam zavítali i ti nejlepší z Čech. V průběhu

roku 2006 se začínající skaters rozhodli, udělat si mezi sebou první závody. Ke všemu stačil pouze magnetofon a čokolády pro vítěze.

V roce 2008 vše nabralo obrátky jaksepatří a vznikl 1. skateboardový závod pro nesponzorované jezdce, jehož se zúčastnilo přes 50 jezdců z celé ČR. V roce 2009 na závody přijelo již přes 70 jezdců a rovněž tře-

tí ročník se v létě 2010 měl velkou účast. Klidné a přátelské prostředí každoročně přiláká desítky příznivců a fanoušků tohoto adrenalinového sportu. Není divu, že se Černošický skatepark stal vyhlášeným místem po celé republice, také díky jedinečnému prostředí blízko řeky se začali objevovat ti nejlepší ve svém oboru u nás. Příjždějí nejen kvůli sportu, ale

i za zábavou a odpočinkem. Díky velkému zájmu jsme se rozhodli založit Občanské sdružení Skate Černošice a máme již přes 80 členů. Tento rok připravujeme již „4. černošický skateboardový závod“, poprvé dvoudenní a divácky atraktivnější než předešlé ročníky.

Jiří Vošahlík, student VŠH a předseda o.s. Skate Černošice

Hodiny ukazující čas a pohyby některých nebeských těles jsou nám známy pod pojmem orloj. Ten nám denně ukazuje nepatrnost člověka v porovnání s ubíhajícím časem. Orloje se do nedávna nacházely v Praze a Olomouci a nově máme další i v moravskoslezské metropoli Ostravě. V centru města, nedaleko výstavních pavilónů Výstaviště Černá louka vyrostla nová budova alternativní scény Divadla loutek s amfiteátre. Zdobí ji šest pohyblivých postav vytvořených z lipového dřeva v životní velikosti, zastupujících pohádkový svět. Všechny vznikly v dílně řezbáře Pavla Skorkovského. Rozmístěny jsou v párech a vyjadřují princip muže a ženy v zastoupení krále a královny, anděl a čert nám připomíná existenci dobra a zla a nakonec kašpárek, který se vysmívá smrtce. Vše pak doplňuje symbol hvězdné oblohy, který však není klasickým astronomickým mechanismem. Přibližně dvouminutové „představení“ láká denně zvědavce v čase „od osmi do osmi“ tedy od osmi hodin ráno, do osmi hodin večer. Intervaly se opakují vždy v sudé hodiny.

Ač se tedy nejedná o klasický orloj, jaký můžeme vidět například v Praze, i tak se zde zastavují kolemjdoucí a lidé procházející tudy denně do práce nebo za nákupy, kteří si udělají přestávku, aby obdivovali toto dílo moderní doby.

Aby toho však nebylo málo, tak Ostrava nemá jen jeden orloj, ale hned dva. Ten druhý se nachází v místním muzeu a je unikátním pokojovým dílem. Byl vytvořen v první polovině dvacátého století a věnován městu. Jeho tvůrcem je technik Vítkovických železáren Jan Mašek, zajímající se o astronomii.

Eva Kaločová

Jak jsem začala chodit na hokej

Začalo to už na základní škole, konkrétně na prvním stupni. Myslím, že jsem chodila do čtvrté třídy. Střejda měl jeden lístek volný a zeptal se mě, jestli nechci jet na hokej. Řekla jsem, že jo. Od toho okamžiku se začala moje návštěvnost na třineckém stadionu Werk Aréna zvyšovat. Jezdila jsem na každý zápas. Časem začal se mnou jezdit i brácha, potkávala jsem tam i spolužáky ze třídy. Ze začátku jsem chodila do V.I.P. pro-

storů, kde bylo možné sledovat na TV obrazovkách o přestávkách mezi jednotlivými třetinami opakované akce předešlé třetiny. Mohli jsme si tam vzít jídlo, ovoce, sladké, párky, chlebičky dokonce sem tam i udělali polévku. Na baru bylo pití zadarmo, měli velký výběr. Ale postupem času jsem zjišťovala, že to není ono „to pravé ořechové“. Začalo to na základní škole, pokračovalo střední a táhne se to i mým studiem na školách v Havířově. Teď

chodím na zápasy podle toho, kolik mám učení do školy, ale v podstatě pravidelně. Objevila jsem tu správnou atmosféru v kotli, kde jsem našla spoustu kamarádů. Máme tam už svá místa, vždy si je označíme, tím pádem máme jistotu, že tam nebude nikdo jiný. Nebo pak řekneme kámošům, aby nám to ohlídlí. Na zápasy chodím plně vybavena věcmi, které potřebuji k fandění. Obstarala jsem si dvě šály – jedna je starší a druhá trochu novější. A taky

čepici, na kterou jsem sehnala podpis hráče. Jezdím na hokej s bráchou a jeho kamarády, kteří se postupem času stali i mými přáteli. Vytvořila se tak správná parta lidí, která má jeden společný cíl – a to je podporovat hráče ve všech situacích, když hrají dobře, ale i tehdy, když se jim zápas nepovede podle jejich předstáv. Vždy z každého zápasu odcházím s velmi dobrým pocitem.

Lucie Bajgerová

Děcka, zumba to je pecka!

Se slovem zumba se setkal v dnešní době snad každý. Tento fenomén se úspěšně zabydluje v České republice. Co mě přitáhlo k tomuto cvičení?

Když jsem si před rokem přečetla náhodně internetové novinky a v nich uviděla, že existuje nový fitness program, který v sobě spojuje aerobní prvky a latinskoamerické tance, okamžitě mě to zaujalo. Už ten název mi zněl exoticky. Jelikož sport mám ráda a s nadšením ho provozuji, řekla jsem si, že bych mohla zumbu vyzkoušet. Na internetu jsem si vyhledala, zdali vůbec do Karviné zumba dorazila. Byla jsem překvapená, už asi měsíc byla v provozu! Okamžitě jsem se rozhodla, že na příští hodině nesmím chybět.

Tělocvična praská ve švech a každý má zabrané „to své místečko“, které si zajistí položením láhve od pití, ručnícem, botou nebo spokoje-ně si sedí na zemi a vyčkává. Taký si musím vydobýt místo a to tím způsobem, že drže ho zaberu těsně před nosem nějaké paní. Ta našťavaně odkráčí kdesi dozadu s nejnepoznámkou: „No, to je teda drzá mládež!“ Plna očekávání vyčkává, co se bude dít. Ačkoliv v tělocvič-ně vidím především něžnější pohlaví, jsem šokována tím, že v davu vidím také tři odvážlivce mužského pohlaví. Tři spolubojovníci představují u žen pozdvižení a tipují, že jsou celebritami zumbu. Sice mi to přijde zvláštní, leč ve sportu se meze nekladou, protože u baletu taky je tře-

ba mužské rámě a paže nebo hokej v dnešní době taky hrají ženy. V tělocvič-ně panuje veselá, uvolňující nálada, jedná skladba střídá druhou, ty nejlepší sklizejí potlesk. Lidé se vlní, střídají kroky, krouží pánví a kmítají rukama. Při tanci se kombinují základní prvky salsy, bachaty, reggaetonu, merengue, cumbie, tanga, flamenga, samby, belly dance, axé, calypsa a mnohých dalších latinskoamerických tanců. Lekce zumbu zvládne opravdu úplně každý a nepotřebuje k tomu mít žádné taneční nebo fitness zkušenosti. Choreografie jsou velmi jednoduché, jde hlavně o to být v pohybu, vnímat rytmus hudby a dobře se bavit. Při krátkých přestávkách si všichni utírají pot do ručníků a doplňují vypocenou vodu.

Cítím, jak ze mě padá veškeré napětí, lapám po dechu a jsem šťastná, že jsem vyzkoušela nový sport, který mě chytnul hned po první hodině za srdce. Zarudlé, zpocené tváře lidí se usmívají a srší z nich energie. Konečná fáze tréninku je věnovaná spíše oddychovým a relaxačním cvičením. Poté se instruktorka s námi rozloučí se slovy, že se na nás těší na další tréninku.

Už tam chodím rok a stále jsem tak nadšená jako při první hodině. Získala jsem dobrou kondici, energii do života, nová přátelství a rozhled, protože u nás se během roku zumba rozjela i mimo tělocvičnu, kdy se třeba pořádají akce typu Retro zumba nebo Caribikzumba. A proto: „Děcka, zumba to je pecka!“

Veronika Reichl

Kulturní přehled

Výstavy

▶ **Adriena Šimotová – Vyjevování (2008–10)**

Do 19. 6. 2011, Galerie Rudolfinum, Malá galerie, Alšovo nábřeží 12, Praha 1

▶ **Růžena (příběh malířky Růženy Zátkové)**

Do 31. 7. 2011, Císařská konírna, Pražský hrad, Praha 1

▶ **Konec avantgardy?**

Do 25. 9. 2011, GHMP – Městská knihovna, 2. patro, Mariánské nám. 1, Praha 1

Akce

▶ **66. mezinárodní hudební festival Pražské jaro**

12. 5.–14. 6. 2011, Praha

▶ **PechaKucha Night Prague Vol. 23**

19. 5. 2011, Centrální park Jižního Města, stanice metra C – Opatov, Praha 4

▶ **Pražské Quadriennale scénografie a divadelního prostoru 2011**

16. 6.–26. 6. 2011, Praha

Kluby

▶ **Palác Akropolis**

Kubelíkova 27, Praha 3

▶ **LE PNEUMATIQ**

20. 5. 2011

▶ **FUNKOPOLIS**▶ **DJs Mikulas & Mr.**▶ **Ultrafino**

28. 5. 2011

Festivaly

▶ **Mezi ploty**

28. 5.–29. 5. 2011, Praha Bohnice

▶ **United Islands**

23. 6.–25. 6. 2011, Praha

▶ **Rock For People**

2. 7.–5. 7. 2011, letiště Hradec Králové

▶ **Colours Of Ostrava**

14. 7.–17. 7. 2011, Ostrava

▶ **LET IT ROLL**

22. 7.–23. 7. 2011, Staré Ždánice

▶ **Sázavafest**

4. 8.–7. 8. 2011, Benešov

▶ **Open Air Festival**

11. 8.–13. 8. 2011,

Panenský Týnec

▶ **Rock For Church(ill)**

26. 8.–27. 8. 2011, Vroutek

(r)

Studentský život

Zase je tu září a čeká nás škola. Ano, už je to tady zase, ten pocit, že zase budu sedět ve školní lavici. Studentům jen když pomyslí, že přichází, září naskakují pupínky, ano už je to tak, škola není pro nás moc příjemnou záležitostí. Opět zasedneme do školních lavic a budeme se učit na testy, zkoušku a místo toho abychom měli doma volno, budeme psát seminární práce a vymýšlet jak obelstít učitele s taháky. Škola je sice to, kde se vzděláváme, ale ne vše nás baví a zajímá, většinou nás zajímají akorát tak nové klepy a co vše se událo o prázdninách. Opět budeme sedět v hodinách a jako vždy vůbec nevěnovat pozornost učitelům, ale naopak budeme vyrušovat, jíst, pít a dělat vše jen ne poslouchat to co máme. I když nám někdy tyto informace co neposloucháme, mohou být jednou k užítku, ale to asi momentálně nikoho nezajímá, žijeme si přeci svým bezstarostným studentským životem. Spousta z nás ještě ani neví, co by rádi dělali do budoucna a tak nás nezajímají konkrétní předměty, snad jen některé výjimky. Ráno opět zasedneme do lavic a učitelé nás přivítají s úsměvem na tváři. Odpoledne si pochutnáme na dobrém jídle ve školní jídelně a kolem druhé hodiny opustíme školní ústav s úsměvem na rtech. Odpoledne přijdeme zasedneme ke stolu i s jídlem, nastartujeme Facebook a tam

společně se známými probere-me, co se ve škole zase událo. Ale určitě to nejsou věci o studiu, ale naopak o lidech, komu to jak slušelo či neslušelo nebo kdo si dnes udělal jaký trapas. Ano život studentů se zdá bezstarostný, ale každý má přeci starosti. Tedy rozhodně těm bezstarostným studentům závidím ty jejich starosti, jelikož já už mám svou domácnost, manžela a dítě. Každý den se musím o ně starat a to jsem začala dálkově studovat, ale bohužel při tom všem už nemám tolik času se zabývat takovými věcmi, jako když jsem chodila jen do školy.

Koukám na hodiny a blíží se čtvrtá hodina odpolední. Sedím na svém balkóně v centru města a dívám se, jak lidé spěchají a neví kudy kam. Mají v obličejích ustarané výrazy a spěchají, kdo ví kam. Snad pospíchají zpět z práce domů, či na nákupy? To nevím a mohu o tom jen přemýšlet. A tak pohlédnu trochu dál a vidím na cestu, kde se míhají auta. V nich sedí nervózní a uspěchaní řidiči a čekají, až jim na semaforu blikne zelená. Mezitím se spálí pěkná spousta benzínu a my jej pak dýcháme, no je to k nevíře. A tak raději pozvednu svůj pohled do dálky a tam mě také nečeká příjemný pohled, jelikož koukám na doutnající komíny Nové Hutě. No raději se nebudu rozhlížet a tak opouštím balkón s melancholickou náladou a nedobrym pocitem této doby.

Nikola Luňáková

Nakonec:
... někdy lépe než doma...

Odjakživa jsem měla ráda kavárny... Pro jejich útulnost, vůni, atmosféru – ideální místo pro setkávání s přáteli i rodinou, ideální místo pro relaxaci a odpočinek. Zavítala jsem do mnohých z nich, avšak až v Ostravě jsem úplně náhodou natrefla na jednu zcela výjimečnou, při jejíž prvních návštěvách jsem nestačila vycházet z údivu.

Téměř rok jsem kolem toho oprýskaného secesního domu v centru Ostravy dvakrát týdně projížděla a vůbec by mne nenapadlo, že ten malý nenápadný boční vchod vede do kavárny. Až jednou, když jsem kolem něj procházela, všimla jsem si nenápadné cedulky s nápisem „Kavárna Daniel“. Zvědavost mne vyvedla po schodech do druhého patra a právě tam jsem našla své nejoblíbenější místo v Ostravě.

Vůně čerstvě pomleté kávy se linula všemi čtyřmi místnostmi, zařízených ve stylu třicátých let, jejichž atmosféru dokreslovala příjemná jazzová hudba. Starožitné polstrované židle, křesla a pohovky jen lákaly k usazení ke stolku s hořící svíčkou a ke kochání se originálními kusy nábytku, gramofony, obrazy, věšáky či radii. Kdo by si pomyslel, že většinu těchto krásných a vzácných předmětů sem donesli právě hosté.

Zejména pak fotografie jejich babiček a dědečků dodávají tomuto místu pravou domácí pohodu. Atmosféra je tu prostě úžasná!

U zrodu této stylové kavárny na Žerotínově ulici v Ostravě stáli Daniel Skeřil, Adéla Ostafínová a dva afgánští chrti Aurora a Bessie. Náhoda dovedla Daniela Skeřila do tohoto domu, kde ve zchátralých místnostech popustil uzdu své fantazii, a ačkoliv kavárna nebyla nikdy jeho snem, téměř po půlroční rekonstrukci došlo k jejímu otevření. Symbolicky se otevřelo v den, který v kalendáři patří Danielovi, tedy 17. prosince 1999. Bohužel, od tohoto dne již pár let uplynulo a psi Aurora ani Bessie, kteří ke kavárně neodmyslitelně patřili, se již mezi hosty neprocházejí a neloudí žádné pamlsky. Nicméně počet hostů stále roste, stejně jako nabídka nápojového lístku, která je už tak velmi široká. Na své si zde jistě přijdou i ti, kteří kávu zrovna neholdují, či ti, kteří mají prostě jen chuť na něco dobrého. Zázvorové presso, pravá horká čokoláda, provensálský punč, Margarita, Sangria či mé oblíbené skořicové café au lait, to jsou jen „střípky“ z jejich pestrého nápojového lístku. Věřte mi, někdy je tu opravdu lépe než doma... **Jolana Štěpánová**

DISCREDITED SUDOKU

Snadné						Střední						Těžké														
			1	7	4	9	6					1			8	2										
			3		6		8					5			1	4	8		6	7			3	5		
1	6	9		3			4							7	6			3	4	2			5			
			8	1			7				9	7	3			6	4			8	5	6	4			
			5	2		1		6	3			9			1	4	7					9				
4				3			1	8				8	2			9		1				8	4	6	2	
			4		5		7	1	8			4			3	1						8			1	7
			5		4		2					8	9	4	7			6		1	9		7	3		4
			9	7	2	8	1						5	9			7					2	8			